



SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27.-28. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

32 Kč • 1,72 €

10. ČERVENCE / 17. ČERVENCE 2022

Z obsahu:

**Cti otce a matku - láska
k životní zkušenosti**
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 20. dubna 2022,
Řím, nám. Sv. Petra
- strana 2 -

**Blahoslavená Marie
Paschalis Jahnová**
Libor Rösner
- strana 6 -

**Vyrvaná z pekla
muslimského domu**
- strana 9 -

**V každém člověku
je něco dobrého**
- strana 15 -

Příprava na svaté přijímání
- strana 17 -

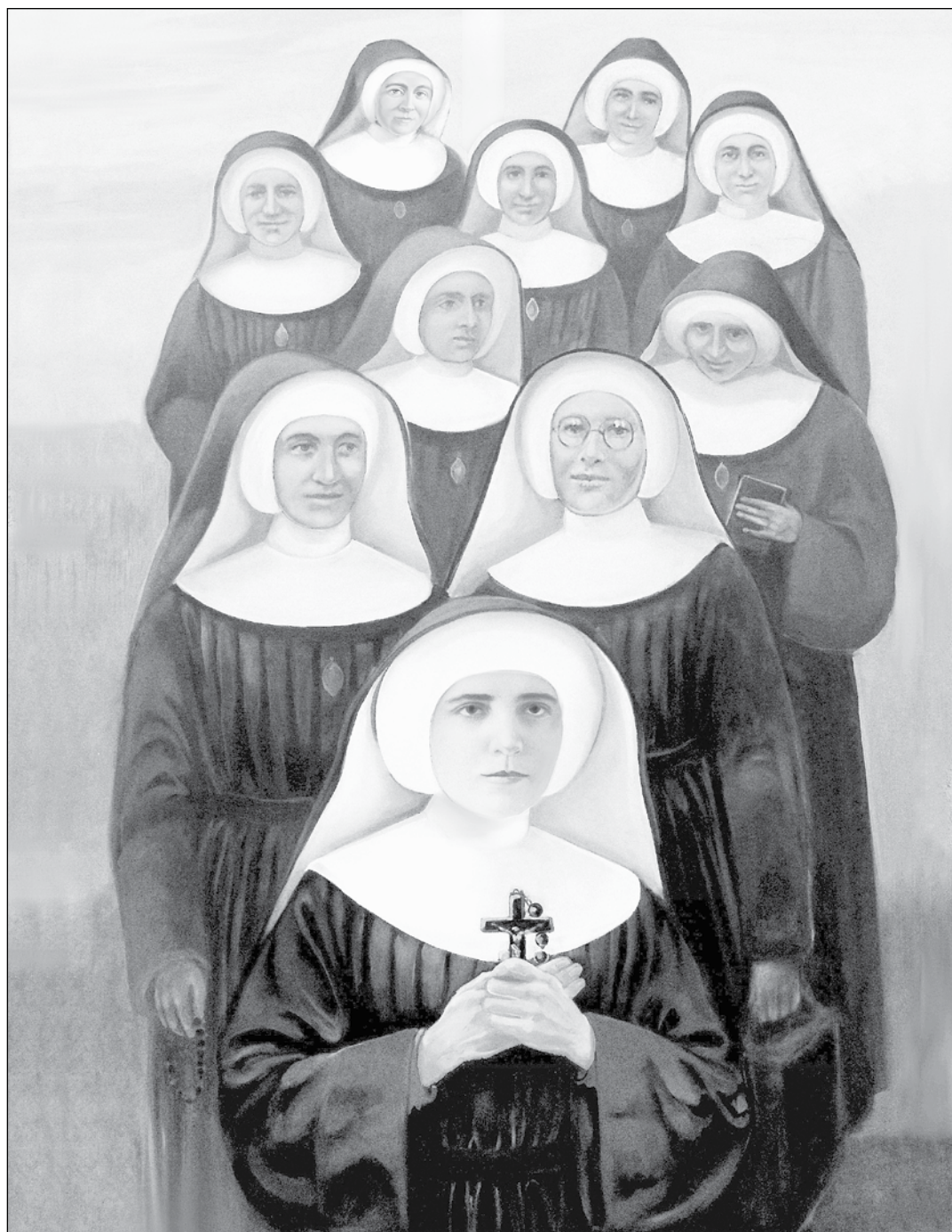
**Poděkování po svatém
přijímání**
- strana 18 -

Anne-Gabrielle Caronová
- strana 20 -

Svatý Bedřich
Libor Rösner
- strana 22 -

**Rozhovor s kardinálem
Zenarim o Sýrii**
- strana 24 -

Nebe nad močály (2)
Četba na pokračování
- strana 26 -



*Při modlitbě Anděl Páně v neděli 12. června papež František připomněl
deset nových blahoslavených - sester sv. Alžběty*

Cti otce a matku - láska k životní zkušenosti

Katecheze papeže Františka při generální audienci 20. dubna 2022, Řím, náměstí Sv. Petra

„Kdo ctí otce, usmířuje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, když se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku a slouží svým rodičům jako Pánu. Synu, ujmí se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábne-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Kdo opustí otce, je jako rouhač, kdo se oboří na matku, je Pánem proklet.“ (Sir 3,3-7.12-13.16)

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Za pomoci Božího slova, které jsme dnes vyslechli, přecházíme k seniorské křehkosti. Stáří obzvláště poznamenávají prožitky zmate-

nosti a sklíčenosti, ztráty a opuštěnosti, zklamání a pochybnosti. Svou křehkost v dramatických, leckdy tragických životních situacích, můžeme přirozeně zakusit všichni, a to v jakémkoli údobí živo-

ta. Ve stáří nicméně tyto pocity vzbuzují menší dojem a mohou vést okolí k určité přesycenosti, či dokonce je obtěžovat. Kolikrát jsme zaslechli, anebo jsme si pomysleli, jak jsou ti starci otravní. Neříkejte, že to tak není: vyslovili jsme to, mysleli jsme si to... V dětství a mládí závažná zranění oprávněně vyvolávají pocit nespravedlnosti a vzpoury, silnou reakci a zápas. Ve stáří naopak rány, včetně těch těžkých, nevnímáme nijak rozporuplně,

Pokračování na str. 5

Na začátku letních prázdnin a dovolených opět přicházíme s dvojčíslem Světla. Tentokrát povětšinou nejsou texty intelektuálně náročné, zato však jsou – i přes někdy až drsnou realitu života – povzbuzením pro naši víru v těžkých životních chvílích. Jsou to četná svědectví těch, kdo nás ve víře předešli a v boji o ni obstáli vskutku hrdinsky: bez ohledu na životní stav, povolání, věk...

Nelze na pár řádcích vystihnout onu obrovskou duchovní šíři předložených textů, jež se nám plně otevře až při jejich četbě. Dovolím si však přece jen aspoň něco málo nastínit. Nejprve malý recept: Nespěchejte s četbou! Času je dost a zažít hloubku jednotlivých svědectví stojí opravdu za to. Zkuste to udělat nikoliv jako v Lukášově evangeliu Marta, ale jako její sestra Marie. Ačkoliv si nepochybně odeslání dětí na tábor, či vymyšlení programu pro ně, plánování cesty na dovolenou vyžaduje svůj čas a jisté úsilí, zkusme dobu volna – od školy, od práce – pojmout také jinak, než jsme možná byli dosud zvyklí: duchovně. Není nutné neustále opakovat, že Pán Bůh nemá nikdy prázdniny (žel, ďábel rovněž ne). Důležité je uvést tuto myšlenku do praxe: využít svěřený čas, a když už budeme plánovat své volno, nezapomenout každý den vložit duchovní okénko. Věnujme se denně naprosto vědomě našemu vztahu k Pánu Bohu, setkání s ním: nejen ve mši svaté a v modlitbě, ale i v kvalitní duchovní četbě – Písmem svatým počínají-

Editorial

ce. Všichni bez výjimky potřebujeme takto budovat svůj vztah k Pánu, jinak bude dům naší víry stát na písku... A čas delšího volna od běžných celoročních povinností je dobrou pobídkou k tomu, jak si navýknout na něco nového, nebo upevnit to, co nám pomůže v dalších dnech našeho života k růstu víry a lásky k Troj-jedinému Bohu.

Jak je důležité znát Boží slovo, hlásané Pánem Ježíšem, dosvědčují mimořádným způsobem dnešní liturgická čtení. Zároveň však nastavují do jisté míry nemilosrdné zrcadlo každému z nás, katolických křesťanů. I nám klade Pán Ježíš zásadní otázku: „Co je psáno v Zákoně?“ To je Boží odpověď na naši touhu znát cestu, která vede do života věčného. Jen musíme pravidelně do hloubky zpytovat své svědomí, zda hledáme tuto cestu upřímně, ze všech sil, anebo se ptáme jen proto, abychom našli nějakou skulinu, kterou prosadíme svoji představu, jež by nám mohla vynést i nějakou tu úlevu v tom, co po nás žádá milující Stvořitel a nejvyšší Zákonodárce. Proto čteme denně v Písmu svatém, rozjímáme Boží slovo a zpytujeme své svědomí, zda je naše duchovní směřování v souladu s tím, co hlásal Pán Ježíš – vtělené Slovo. Budme usilovní, upřímní – velikost nadpřirozené odměny zdaleka převyší naši pozemskou námahu!

Ještě bych rád upoutal vaši pozornost, milí čtenáři, ke dvěma skutečnostem, jimiž jsme se zabývali i v minulých číslech Světla. Je to kněžská služba a s ní neoddělitelně spojená úcta k živému Ježíši ve Svátosti oltářní, vyjádřená zvláštním způsobem při svatém přijímání. Pro kněze v současném vše relativizujícím světě není snadné udržet si v srdci pravou kněžskou identitu podle vzoru věčného Velekněze Pána Ježíše Krista. Avšak stále zde je ničím neuhasitelná křesťanská nádej, že Pán Bůh se raduje i nad jednou jedinou duší, která k němu přilne anebo se k němu obrátí – a to patří k radostem a smyslu kněžské služby. (str. 14–16)

A pak je zde ono velké tajemství živého Ježíše ve svaté Hostii. Postačí si jen představit, že při svatém přijímání vstupuje do našich srdcí sám Bůh... – podle příkladu Anne-Gabrielle Caronové (str. 20–21). Jakou úctu musíme vzdát! Vždy je to předchůť věčné nebeské hostiny, a proto i naše přistupování ke stolu Páně vyžaduje určitý řád, odpovídající vznešené skutečnosti: včasnou přípravu, soustředěné prožití slavnostního okamžiku a poděkování. (str. 17–18) A není-li možné přijmout Pána ve Svátosti, pak je pro duši užitečné přijímat ho aspoň duchovně. (str. 19)

Máme tedy o čem rozjímat. Prosme Pannu Marii, aby nám pomohla přijmout Boží slovo do svého srdce a podle něho také žít.

Daniel Dehner

V tomto setkání s Pánem tě vede Duch Svätý k vážnému zamyšlení nad tím, jaký je tvůj opravdový vztah k Bohu i k bližním. Aby ti přineslo opravdový užitek a abys dokázal odložit, *co je staré, a povstat k novému životu* ⁽¹⁾, vyprošuj si pravdivé sebepoznání.

Představuje se tu člověk, který vystupuje jako odborník ve svém oboru. Přišel klást Ježíši otázky. Už kdysi přišel za Ježíšem Nikodém a hledal u Pána o samotě odpověď na otázky, které ho velice zajímaly. Tento *znalec Zákona* se však nebude ptát proto, aby se něco dověděl. Ani se totiž nedomnívá, že by se mohl něco dovědět. Přišel spíše, aby *pokoušel*, a k této své provokaci potřebuje publikum. Proto si vybírá chvíli, kdy je Ježíš obklopen četnými posluchači. Chce Pána před veřejností usvědčit, že nemá právo vystupovat s takovou autoritou, protože se mu zdá, že tím trpí jeho postavení. Předstírá zájem o problém, který si jistě zaslouží všeobecnou pozornost, protože se týká každého člověka: *Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?*

Svou otázkou by chtěl nejdříve oslnit druhé a potom jen tak mimochodem postavit dotazovaného, který mu překáží, do nepříznivého světla. Nepodobají se tomuto chování některé tvoje otázky, které kladeš lidem nebo i knihám – nikoli proto, abys našel novou odpověď, nýbrž aby ses jen utvrdil ve svém zamilovaném vlastním přesvědčení? Nepokoušíš svého Boha tím, že ho chceš přesvědčit, jako bys jeho Zákonu rozuměl lépe než on?

Všimni si, s jakou prostotou a s jakým taktem obrací Pán proti pokušiteli jeho vlastní zbraň: *Co je psáno v Zákoně?* Na to je třeba ptát se především. Rozhodující je to, *co je psáno*, nikoliv to, co bychom si přáli a co by nám vyhovovalo. A tu se ukáže, že nedostatečné poznání má nikoliv Pán, ale znalec Zákona. Ačkoliv zná přesně podrobné znění, nedal si tu práci, aby se také propracoval k jeho nejvlastnějšímu smyslu. Předmětem sporu se nestává ani tak znalost Zákona jako spíše jeho výklad, a to právě v tom, kde nás jeho závaznost něco stojí. Vzdělaný znalec Zákona se brání myšlence, že by měl lásku projevovat všem lidem bez rozdílu. Cítí potřebu rozlišovat mezi bližním a bližním. Pán však využívá dnešní příležitosti, aby jasně vyložil, co měl Bůh

Nejvyšší přikázání

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Miluj bližního jako sám sebe.

na mysl, když ukládal toto první a největší přikázání.

Podobenství, které Ježíš předkládá, je více než názorné. Staví se tu proti sobě protichůdné způsoby jednání: jedno jde za svým sobeckým zájmem bez ohledu na to, zda tím nepůsobí újmu druhým, zatímco druhé pomáhá nezištně potřebným a neohlíží se na to, zda přitom samo neutrpí. Mezi bezohlednou a surovou necitelností sobeckých lupičů a nezištnou solidaritou Samaritána jsou tu ještě příklady podobné bezohledné lhostejnosti, lidského pohodlí a nevšímavosti. Sobectví zabíjí nejen tak, že sahá k násilí, ale také tak, že je mu zatěžko podat včas potřebnému pomocnou ruku. Tomu, kdo nemiluje *jako sebe*, ale **jen sebe**, se jeví nejjednodušší zavírat oči před cizím utrpením a strádáním a vyhnout se velkým oblokem nuznému a potřebnému.

Jak je vlastně možno sloučit lásku k sobě s láskou k druhým? Láska k sobě není totožná se sebeláskou. Sebeláska nevidí nic než sebe a svůj prospěch. Vychází ze sebe a u sebe končí. Čím je silnější, tím je bezohlednější a bezcitnější a jde až tak daleko, že je ochotna ohrozit či zničit druhé. Opravdová láska k sobě je naopak k bližnímu tím vstřícnější, čím je větší. Ze sebestředného sobectví se rodí závist, lakota, nevráživost, nepřátelství, bezohlednost a násilí. Z opravdové lásky se naopak rodí uznání, pochopení, soucit, solidarita, nezištnost, dobrotivost a obětavost. Svět by nebyl tak dramaticky rozdělen na bohaté a chudé, kdyby nebylo tolik sobectví, slepé bezohlednosti a bezcitné lakoty.

Z Ježíšova vyprávění navíc poznáváš, že v tomto směru selhávají právě ti, u kterých bychom měli předpokládat nejen znalost přikázání, ale také vzor a dobrý příklad. Čím to, že srdce na pravém místě má člověk, u kterého bychom to vzhledem k zakořeněné nevráživosti mezi Samařskem a Izraelem vůbec nečekali a nepředpokládali? Ježíš tu názorně ilustruje svůj požadavek – *miluj své nepřáte-*

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 30,10–14

Mojžíš řekl lidu: „Budeš poslouchat hlas Hospodina, svého Boha, a zachovávat jeho příkazy a nařízení, to, co je napsáno v knize tohoto Zákona, a obrátíš se k Hospodinu, svému Bohu, celým srdcem a celou duší. Neboť tento příkaz, který ti dnes ukládám, není pro tebe příliš nesnadný a není tak daleko od tebe. Není na nebi, že bys musel říkat: »Kdopak nám vystoupí do nebe, aby nám ho snesl, oznámil a my ho mohli zachovávat?« Není daleko za mořem, že bys musel říkat: »Kdopak nám překročí moře, aby nám ho přinesl, oznámil a my ho mohli zachovávat?« Vždyť je ti to slovo velmi blízké, je v tvých ústech a v tvém srdci, takže ho můžeš zachovávat.“

2. čtení – Kol 1,15–20

Ježíš Kristus je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi

Dokončení na str. 7

le, dobře čini i těm, kteří tě nenávidí ⁽²⁾. Tak se projevuje opravdová láska, která miluje druhého jako sebe. Takovou lásku nám Ježíš doloží svými činy, až se stane obětí lidské bezohlednosti, aby tak pomohl člověku, který svým hříchem jemu i sobě připravil smrt. *Způsobí pokoj svou krví, prolitou na kříži.*

*On je věrný obraz neviditelného Boha, vzor, podle kterého bylo všechno stvořeno. Není tou největší a nejsobečtější bezohledností ničit v sobě tento vzor? Obnov v sobě jeho obraz. Nezkoumej druhého, zda jej uznáš za svého bližního, abys mu posloužil svou dobrotivostí a láskou. Prokazuj skutky duchovního a tělesného milosrdenství bez váhání všem potřebným, aby všichni pocítili, že jsou tvoji bližní. Vždyť příkaz lásky není daleko od tebe. Není ti snad slovo **láska** více než blízké, nemáš je ve svých ústech a ve svém srdci, abys je mohl vykonávat?*

Obracím se k tobě, Pane, vyslyš mě ve své veliké lásce! ⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. *Modlitba po přijímání*; ⁽²⁾ srov. Lk 6,27;

⁽³⁾ Ž 69,14.

Vstup s Ježíšem do Lazarova domu. Je to dům otevřených a pohostinných srdcí. Najdi si zde své místo, soustřeď se v tichosti a dostane se ti poučení, jak máš přijímat Pána do svého domu.

Pozoruj obě Lazarovy sestry. Není ti nápadné, jak rozdílné je jejich chování? Jedna se v klidu posadila k Ježíšovým nohám, aby s velkou soustředěností naslouchala každému Pánovu slovu. Ta druhá se oddává horečné činnosti, aby osvědčila nejen svou štedrou pohostinnost, ale i svou dovednost. Chce se ukázat před Pánem i jeho doprovodem v tom nejlepším světle. Nejsou i u tebe podobné pohnutky hlavním zdrojem tvé vnější horlivosti? Když Pán vstoupil do domu, vítala ho Marta s velkou radostí ve tváři. Všimni si však, jak se tato radost postupně vytrácí. Nemalý úkol, který si v dobré vůli sama uložila, začíná být pro ni přímo břemenem. Ztráta opravdové radosti je nejčastějším průvodcem a ukazatelem nadměrné a samoučelné aktivity.

Ale tato ztráta radosti se nakonec netýká jen tebe. Může totiž povážlivě zakažit tvé vztahy k bližním. Jen si vzpomeň, kolikrát tě už také zachvátil pocit nevole, že druzí nesdílejí tvou horečnou horlivost, tvůj ustaraný chvat, protože se ti zdá, jako by to oni byli vinní tím, že nemůžeš unést své vlastní břímě. Čím více však máš sklon obviňovat druhé, tím obtížnější je pro tebe uvědomit si sebekriticky své vlastní omyly. Jak daleko to může dojít, vidíš na Martině příkladu. Její nepokoj došel tak daleko, že svými výtkami zahrne dokonce i samotného božského Hosta. Toho, který měl být nejvyšším cílem a příjemcem její zbožné pozornosti, obviňuje pojednou přímo, že nevěnuje dostatečnou pozornost zájmům své hostitelky. Na místo radostné služby nastupuje netrpělivé panování.

Snaž se domyslet, jak bláhová a přímo nespravedlivá je Martina výtka. Božskému Příteli nikdy není a nebude *jedno*, co se děje v tobě a kolem tebe. Nepůsobí mu to pražádné potěšení, když tě vidí, jak si připravuješ nesnáze a trápení. Nehledej u Boha příčinu svého nepokoje a nervozity, ale snaž se ji co nejdříve odhalit přímo u sebe. Příčinou tvých nesnází není nic jiného než tvoje vlastní přepjatost: *znepokojuješ se pro mnoho věcí*, zatímco

Nejlepší úděl

*Zamyšlení nad liturgickými
texty dnešní neděle*

Jen málo je třeba, ano, jen jedno.

by stačilo docela málo. Chceš-li opravdu uctít svého Hosta, snaž se především rozpoznat, co on očekává a po čem touží, a nesnaž se ho podržovat svým vlastním představám a záměrům, které mají přinést uspokojení především tobě. Musíš si dát pozor, aby to, co chceš udělat pro Ježíše, tě nezaujalo do té míry, že pro samotného Pána už v tobě nezbude místo, nebo ti dokonce začne přímo překážet.

Hlavní příčinou tvé roztržitosti při modlitbě je skutečnost, že tvé myšlenky a city nekrouží kolem Ježíše, ale kolem tebe. Staráš se o mnoho věcí, protože spoléháš více na sebe, na své nápady a aktivity než na Pána. Chováš se tak, jako by všechno záleželo jen na tobě. Ale Ježíš k tobě nevstupuje proto, aby na tebe uvalil starosti a nutil tě k horečnému shonu, nýbrž aby tě obdařil radostí a pokojem. Nervózní aktivita rozhodně není tím, co od tebe očekává.

Ustaň na chvíli ve svém chvatu, zastav se a ztiš. Pak uslyšíš, čeho je zapotřebí. Najdi si konečně tu chvíli času, usedni k Ježíšovým nohám a dovol mu, aby tě přesvědčil, že zde nejde v první řadě o tvé plány, o tvé úspěchy a už vůbec ne o tvé uspokojení. Zbytečně si chceš brát na starost to, co je především jeho záležitostí. To, co očekává od tebe, je docela prosté: být povolným nástrojem v jeho ruce, který nehledá v ničem jiném své uplatnění.

Možná zjistíš, že je pro tebe obtížnější odpoutat se od zamilované přehnané aktivity než se v ní utápět, ale v tom případě si musíš znovu uvědomit, jaký je skutečný cíl tvého rozhodnutí *následovat Ježíše*. Chceš snad jít za ním proto, že toužíš v jeho službách dělat dále to, co ti lichotí a odpovídá tvým zvykům a způsobům? Opustit všechno a jít za ním znamená zanechat i záliby v překotné aktivitě. I kdyby se ti zdálo, že před tebou stojí celá hora úkolů, nehleď na tuto horu, ale nespouštěj svůj pohled z Ježíše. On není zvědavý na to, jak si poradíš s touto horou, ale čeká, že mu dáš s velkou láskou a radostí

Liturgická čtení

1. čtení - Gn 18,1-10a

Hospodin se zjevil Abrahámovi v doubravě Mamre, když seděl za největšího denního parna u vchodu do stanu. Když totiž zdvihl své oči a podíval se, hle - stáli před ním tři muži. Sotva je spatřil, běžel jim vstříc od vchodu do stanu, poklonil se až k zemi, a řekl: „Můj pane, jestliže jsem našel přízeň v tvých očích, nepřecházej kolem svého služebníka. Připraví se trochu vody, abyste si umyli nohy, a odpočinete si pod stromem. Přinesu kousek chleba, posílíte se a pak můžete jít dál, neboť proč byste jinak šli kolem svého služebníka?“ Odpověděli: „Nuže, udělej, jak jsi řekl!“ Abrahám pospíšil do stanu k Sáře a pravil: „Honem vezmi tři měřice mouky, té nejjemnější, zadělej ji a upeč placiky!“ Potom Abrahám běžel ke stádu, vzal mladé krmné tele a dal ho

Dokončení na str. 10

právě tento přítomný okamžik, jako by to byl ten jediný a poslední. Cokoliv tě láká a poutá více než on, nepochází od něho ani k němu nevede.

Připoj se k Marii a zeptej se jí, v čem spočívá její *nejlepší stránka*. Je to velice prosté. Ona ví, že Pán nás nenavštěvuje proto, že by u nás hledal bohatě prostřený stůl s hojnou obsluhou. Vstupuje k tobě, aby tě sám pozval ke svému stolu: *Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo otevře, k tomu vejdu a budu jíst - já u něho a on u mne.*⁽¹⁾ Kéž bys nepřeslechl jeho klepání, aby ses stal účastníkem *bohatství božské dobroty: Kristus je v tobě - naděje na věčnou spásu*. Proč chtěl k tobě vstoupit? Chce tě učinit spoluúčastníkem tajemství, o kterém nikdo nevěděl: že můžeš na svém těle doplnit to, co ještě zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap k prospěchu jeho těla, to je *Církev*. Přijmeš-li toto pozvání, je to ta nejvznešenější služba, jakou můžeš svému Pánu prokázat.

Pane, jestliže jsem našel přízeň v tvých očích, nepřecházej kolem svého služebníka.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Zj 3,20.

Cti otce a matku – láska k životní zkušenosti

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

protože život již uběhl. Staří lidé se tak poněkud vzdalují také z našich prožitků, či spíše je úmyslně vzdalujeme.

V běžné lidské zkušenosti má láska takřkajíc sestupnou tendenci: do života, který máme za svými zády, se nevrací ve stejné síle, v níž se vlévá do života, který dosud máme před sebou. Také v tomto se projevuje její nezištnost, jak odjakživa vědí rodiče a jak se rychle naučíme ve stáří. Navzdory tomu otevírá zjevení cestu k odlišnému oplácení lásky: je to cesta *úcty* k těm, kdo nás předcházeli. Cesta ctící naše předky, a tudíž seniory.

Tato výjimečná láska, která se projevuje formou úcty, tedy něhy a respektu současně, adresované vůči stáří, je zpečetěna Božím přikázáním: „Cti svého otce i svou matku“ – je to slavnostní závazek, první z druhé desky Desatera. Nejedná se pouze o vlastního otce a matku, nýbrž o generaci a celá pokolení, která nás předcházela, a jejichž loučení může být pomalé a dlouhotrvající, čímž se vytváří čas a prostor k dlouhodobému soužití s jinými životními obdobími. Jinými slovy, jedná se o úctu vůči stáří.

Úcta je výstižné slovo k zarámování této oblasti navracení lásky, která se týká seniorského věku. Přijali jsme lásku od rodičů a prarodičů a nyní jim tuto lásku vracíme. Dnes jsme opětovně odkryli pojem „důstojnost“, jímž označujeme hodnotu úcty k životu každého člověka a péče o něj. Důstojnost se v podstatě rovná cti: ctít otce a matku, ctít staré lidi znamená uznat jejich důstojnost.

Zamysleme se dobře nad tímto krásným sklonem lásky, jímž je *úcta*. Péči o nemocného člověka, podpoře nesoběstačného člověka a záruce jejich obživy totiž *může taková úcta scházet*. Úcta se vytrácí, když se přílišná důvěrnost neprojevuje jako jemnost a láska, nýbrž mění se v hrubost a zneužití moci. Když se fyzická slabost vyčítá, či dokonce trestá, jako by to byla nějaká vina. Když se pomatenost stává vstupní branou k zesměšňování a ubližování. Něco takového se může dít dokonce v domácím prostředí, v pečovatelských domovech, stejně jako na městských úřadech a veřejných prostran-

stvích. Pokud se v mladých lidech, byť přímo, podněcují povýšenecké – ba dokonce pohrdlivé – postoje vůči stáří, jeho slabostem a vratkosti, vede to k hrůzným důsledkům a nepředstavitelným krajnostem. Mladí lidé, kteří, jak jsme mohli vidět, podpálí bezdomovcovy pokrývky, protože v něm spatřují pouze lidský odpad, jsou jen špičkou ledovce. Mnohdy se totiž domníváme, že senioři jsou takovýmto odpadem, anebo je sami odepisujeme. Lidský život, vzdálený mladické přitažlivosti a popudům, se jeví odepsaně. Skartace – to je to pravé slovo. Pohrdáme starými lidmi a odepisujeme je ze života, vytěsňujeme je stranou, vyhazujeme.

Toto opovržení, které tupí starého člověka, ve skutečnosti zneuctuje nás všechny. Pokud ubližují starému člověku na cti, haním sám sebe. Úryvek z knihy Sirachovcovy, který jsme na začátku vyslechli, se proto po právu tvrdě staví proti takové do nebe volající pohaně. V tomto ohledu existuje jedna velice výrazná pasáž v Noemově příběhu, nevím, jestli si na ni vzpomenete. Starý Noe, který hrdinsky přestál potopu a dosud zdatně pracoval, leží obnažený ve stanu poté, co vypil o nějakou sklenku navíc.⁽¹⁾ Již je starý, ale opil se. Jeho synové, kteří jej při probuzení nechtějí vystavit rozpakům, jej – s odvráceným zrakem – jemně a uctivě přikryjí. Je to velmi krásný text, vypovídající o patřičné úctě ke starému člověku. Jeho slabosti je třeba zakrývat, aby nezakoušel stud. Tento úryvek nám může hodně pomoci.

Navzdory veškerému hmotnému zajištění, které bohatší a zorganizované společnosti seniorům poskytují a na něž zajisté můžeme být pyšní, mám pocit, že zápas o splatnost oné zvláštní formy lásky, již je *úcta*, je dosud nedostatečný a nevyzrálý. Měli bychom se všemožně vynasnažit o jeho podporu a podnícení tím, že nabídneme co nejlepší společenskou a kulturní oporu lidem, kteří projevují vřímavost vůči této rozhodující podobě „civilizační lásky“. V tomto ohledu bych si dovoлил poradit rodičům, aby ustavičně vodili své děti – v jejich dětství i mládí – ke starým lidem, i když jsou třeba nemocní a pomatení. Děti se totiž musí dozvědět,

že toto je naše tělo, které nám umožnilo naši existenci. Prosím, nevytěsňujeme seniory. A jestliže není jiná možnost než seniorský domov, prosím, navštěvujte je a přivádějte za nimi děti. Staří lidé jsou cti naší společnosti, tito starci otevírali její brány, na což děti někdy zapominají. Dodám něco osobního: V Buenos Aires jsem rád a často chodil do domovů pro staré lidi, navštěvoval jsem jejich obyvatele. Jednou jsem se zeptal jedné paní, kolik má dětí. „Mám čtyři, všichni mají rodinu a vnoučata...“, začala mi vyprávět o své rodině. A na otázku, zda ji navštěvují, ujišťovala, že neustále. Když jsem vycházel z jejího pokoje, zdravotní sestra, která vše vyslechla, mi řekla: „Otče, lhala, aby kryla své děti, už šest měsíců sem nikdo nepřišel.“ Toto je odpis starých lidí, představta, že jsou odpadový materiál. Prosím, je to těžký hřích. První velké přikázání a jediné, které hovoří o odplatě, totiž praví: „Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi.“ Toto přikázání *úcty* ke starým lidem nás zahrnuje požehnáním, které nám odplácí dlouhým životem. Buďte tak laskavi, opatrujte staré lidi, i když mají pomatenou mysl, vždyť zpřítomňují dějiny, naši rodinu, jsme zde díky nim. Všichni můžeme říci: Žiji díky tobě, babičko, dědečku. Prosím, nenechávejte je samotné. Opatrovat staré lidi není otázkou kosmetiky nebo plastické chirurgie, nikoli. Je to spíše otázka *úcty* a výchovy mladých lidí, která by se měla změnit v úctu k životu a jeho údobím. Společná láska k lidství, včetně *úcty k životní zkušenosti*, není záležitostí starců. Měla by to spíše být ctižádost, díky níž se rozzáří mládí, které z této životní zkušenosti zdědilo ty nejlepší vlastnosti. Kéž nám moudrost Ducha Svatého umožní, abychom rozkryli horizont této skutečné kulturní revoluce s nezbytnou energií!

Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Gn 9. [pozn. red.]

Blahoslavená Marie Paschalis Jahnová

V sobotu 11. června 2022 byla v polské Vratislavi beatifikována skupina deseti řeholnic z Kongregace sester sv. Alžběty, které v roce 1945 položily život při hájení čistoty své, popř. čistoty jiných žen a dívek, před vojáky Rudé armády. V čele této skupiny stojí sestra Marie Paschalis Jahnová, jež zahynula v Sobotíně na Šumpersku, kde je také pochována. Příběh, který nyní budete číst, je výňatkem z nedávno vyšlé knihy DOTYK KVĚTEM, DOTYK TRNEM, která osudy těchto deseti mučednic čistoty v řeholním hábitu přibližuje.

Na svět přišla 7. dubna 1916 v obci Górna Wies, která je dnes součástí Nisy. Tam ji porodila její matka Berta ještě jako svobodná – Karl, otec dítěte, pobýval v té době na frontě a s Bertou se oženil až drahý čas po návratu z vojenských zákopů – 19. května 1919. Později spolu zplodili ještě tři další potomky. Při křtu pozdější blahoslavené mučednice v kostele sv. Jana Křtitele v Nise vyslovil kněz jména Marie Magdalena.

Vyrůstala v bídě, zato však v atmosféře prosycené důvěrou v Boha a vzájemnou láskou. Hmotná nouze dohnala rodiče přestěhovat se do Vestfálska s vidinou dobře placeného zaměstnání pro otce, jež by jejich tíživou finanční situaci zažehnilo. Své děti vzali s sebou, vyjma Marie Magdaleny, kterou zůstavili u svých známých v Nise. Dívka vychodila osmiletou základní školní docházku, načež začala pracovat v soukromé firmě na zpracování ovoce. Na přelomu let 1934/1935 se i ona odebrala do Vestfálska, kde se nechala zaměstnat jako pomocná síla ve škole pro tovaryše vedené boromejkami ve Wuppertalu-Barmenu. Tamtéž vstoupila do Mariánské družiny.

Ve Vestfálsku vydržela Marie Magdalena pouhý rok. Po jeho uplynutí se vrátila nazpět do Nisy, aby zde začala pečovat o těžce nemocnou Annu Langfeldovou a její nevidomou sestru Agnes. To už ale v této bohabojné dívce pomalu dozrávala její touha po vstupu k alžbětánkám, jejichž charisma péče o chudé a nemocné ji už dlouho přitahovalo. Nakonec dozrála v plod, který Marie Magdalena zatoužila utrhnout a položit jednou provždy na Boží oltář.

Předtím se však musela neodkladně vyřídit záležitost s jejím příjmením, vy-

věřající z jejího nemanželského původu. Jakkoliv od svatby žili rodiče spořádaně, otec Karl dosud nepotvrdil úředně, že své příjmení Jahn dává i své nejstarší dceři. Když tak 20. listopadu 1937 učinil, stál Marii Magdaleně v cestě do Kongregace sester sv. Alžběty toliko případný nesouhlas matky představené. Ta se však vyslovila pro vstup slečny Jahnové, díky čemuž mohla Marie Magdalena 30. března 1938 poprvé usínat v klášterních zdech.

Od 3. října téhož roku v nich po oblačce usínala už s novým jménem – Marie Paschalis. Rok poté – 19. října 1939 – se mohla těšit ze složení první profese. Provinční představená ji nejprve poslala do Kluczborku, leč nepobyla zde dlouho, jelikož říšské úřady zabraly klášter sester pro účely vojenského lazaretu, pročež představená poslala mladou sestřičku do Hlubčic, kde se jí naskýtalo lepší uplatnění. Až do roku 1942 pracovala



Blahoslavená M. Paschalis Jahnová



Marie Magdalena Jahnová byla prvním ze čtyř dětí Karla Edwarda Jahn a Berty, roz. Kleinové. V roce 1937, když jí bylo 21 let, vstoupila do kláštera šedých alžbětánek, noviciát začala 3. října 1938, 19. října 1939 složila první sliby a přijala řeholní jméno Marie Paschalis.

Marie Paschalis v tomto městě nedaleko hranic s dnešní Českou republikou jako ošetřovatelka – nejprve v místní nemocnici a posléze i v útulku pro přestárlé. Poté přebývala v Domě sv. Alžběty v Nise, kde plnila roli kuchařky a pečovatelky o starší a nemocné sestry.

Po celý čas usilovně dbala o to, aby se stala velmi dobrou a svědomitou řeholnicí, jak to ostatně předeslala v dopise rodičům napsaném po své oblačce. Nakolik se jí to dařilo, může doložit dobrozdání její niské představené, sepsané v souvislosti se žádostí sestry Paschalis o připuštění k věčným slibům: „*Sestra M. Paschalis je poslušnou sestrou, věrnou svému přesvědčení. Prosim proto o kladné vyřízení její žádosti.*“

Věrná svému přesvědčení, věrná svému založení, dodejme. Založení, jehož hybnou pákou byla stále rostoucí láska k Bohu, jehož vůli podřizovala vůli svou – s naprostou důvěrou v něj, s naprostou důvěrou jemu. Nenechávala si tento poklad pro sebe, například rodičům v jednom dopise napsala, že jakkoliv nikdo neví, co ho čeká, měl by bezpodmínečně věřit milovanému Bohu, že vše dovede do zdárného konce.

Nešlo přitom o žádné mentorování či zbožné mudrování. Už ve svém mladém věku věděla, co píše, když poznamenala, že „již za rok se budou lidé možná modlit za naše ubohé duše“. Jedním dechem nicméně dodávala, že „jsme v rukou Božích a bez jeho vůle se nám nic nestane“. To byl taktický projev důvěry rodačky z Górné Wsi, projev ryzí, opravdový, nepředstíraný. Stejně jako ten, jehož si povšiml otec Bruno Esch, jenž se nechal později slyšet, že ho zasáhla připravenost sestry Paschalis snášet utrpení, bude-li to svatá Boží vůle.

Prýštila z ní na celé okolí, na pacienty i spolusestry. Podobně na ně dýchala její láska k nim, láska objímající, nezištná, vděčná, služebná. Sestra Paschalis si i při plném vyčerpání, jež jí stálo spoustu sil, vynášela čas rovněž na to, aby poslouchala své nevidomé tetě Agnes, jak jí s láskou říkávala od doby, kdy o ni ještě před vstupem do kláštera pečovala. Docházela k ní, jak jen mohla.

To vše nicméně skončilo 22. března, kdy velení místní posádky wehrmachtu vyhlásilo, aby se civilní obyvatelstvo pokud možno z města vystěhovalo, a uniklo tak předpokládanému řádění vojáků Rudé armády.

I kdyby nebylo tohoto vyhlášení o evakuaci, stejně by matka představená s. M. Arcadia Krollová poslala mladé sestry z města pryč někam do ústraní. Vedla ji k tomu obava o jejich životy i čest. Ze zvěsti o tom, co rudoarméjci provádějí na dobytém území s ženami, ba i s řeholnicemi, jímala hrůza i otrlé příslušníky wehrmachtu, natož bezbranné nevěsty

Kristovy. Nebyl čas otálet, Rudá armáda se kvapem blížila, učinila proto rázné rozhodnutí a nařídila sestře Paschalis a sestře Fides Nisu opustit. Již brzy mohla sama na vlastní kůži pocítit, čeho jsou rudoarméjci schopni, jak jsme mohli vidět v příběhu sestry Felicitas.

Obě novicky se odebraly nejdříve do Górné Wsi, kde se však příliš neohrály, neboť své kroky nasměrovaly na jih. Po krátkých zastávkách ve Zlatých Horách a Koutech zamířily do Velkých Losin a odtud pak pro jistotu ještě dále – do Sobotína. Tam je k sobě do domu vzala švadlena Thielová, bydlicí kousek od kostela. Sestry se do něj chodily modlit a docházely rovněž na faru, aby opečovávaly nemocnou matku místního faráře. Obcházely však i ostatní sobotínské domy, za jejichž dveřmi někdo churavěl. Pomáhaly v této službě pěti svým spolusestrám z kongregace, jež sem spolu se skupinou laických věřících uprchly ze svého kláštera v Moszczance a ve školní budově opatrovaly lidi bez přístřeší a nemocné. Avšak 7. května vkročili do Sobotína Sověti. Niské i moszczanské alžbětanky se tak dostaly z deště pod okap. Na vesnici padl strach.

Psal se 11. květen. V odpoledních hodinách si učitelka Elisabeth Eckeová všimla, že po silnici jede na kole rudoarméjec a blíží se ke škole. Okamžitě varovala všechny ženy. Sestra Paschalis ji však bohužel neslyšela a jako vždy scházela bezstarostně ze schodů. Narazila na něj na spodních stupních. Otočila se jako na obrtlíku a jako o život chvátala nahoru do prvního patra, do sálu plného sester a jejich chráněnců. Voják ji však dostihl a neomaleně ji přede všemi vyzval, aby ho následovala a byla mu po vůli, jinak že ji zastřelí.

Mladá řeholnice ho však nemínala poslouchat a pokusila se o útěk. Marně. Oběhla svižně dlouhý stůl, a když ji voják nemohl dohonit, přes stůl se přehoupal a vskočil jí přímo do cesty.

„Patřím Ježíši!“ vzkřikla udýchaně. „Nedotýkej se mě!“ a pozvedla křížek od svého růžence, visícího jí u pasu, a ustupovala.

Na vojáka to však neplatilo. Chňapl po ní ve snaze ji polapit, ale sestra Paschalis uhnula.

„Jsem snoubenka Ježíše Krista. On je můj Snoubenec, jemu jsem přísahala věrnost,“ snažila se vetřelce v uniformě

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti – všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti a že skrze něho usmíří se sebou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

Evangelium - Lk 10,25-37

Jeden znalec Zákona povstal, aby přivedl Ježíše do úzkých, a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“ On odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe.“ Řekl

mu: „Správně jsi odpověděl. To dělej, a budeš žít.“ Ale on se chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš se ujal slova a řekl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a octl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Také jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumara, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: »Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.« Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se octl mezi lupiči?“ On odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“

přesvědčit, aby zanechal svých nekalých úmyslů.

On však nadále nedbal jejich výmluvných gest a úpěnlivého volání, nedbal ani křížku, který před ním pořád držela jako štít. Hřbetem své ruky udeřil do její ruky s křížkem, aby mu nepřekážel, a nepřestával popocházet směrem k couvajícím mladé řeholnici.

„Nosím svatý hábit. Nikdy s tebou nepůjdu!“ zvolala znovu a ukázala na svůj řeholní šat.

Ale to už míra vojákovy netrpělivosti přetekla. Vytáhl z pouzdra pistolí, odjistil ji a takto s ní začal sestru Paschalis honit.

„Stůj, nebo tě odprásknu jak psa,“ křičel do běla rozpálený, „přísahám!“

Ona ale neposlechla a nadále ustupovala. Rudoarmějce zvedl pistol nad hlavu a vypálil varovný výstřel.

Sestra Paschalis pochopila, že nemá šanci utéct a že ji nikdo z přítomných nedokáže pomoci. Proto poklekla, uchopila do rukou křížek růžence a pevným hlasem zvolala:

„Sestry, prosím, odpusťte mi,“ načech pozvedla oči vzhůru a zvolala ještě hlasitěji:

„Můj Ježíši, dej mi sílu!“

Voják prudce namířil pistolí na sestru Paschalis a vystřelil. Zasáhl ji přímo do srdce. Bylo 16 hodin a mladá alžbětánská novicka se odebrala ke svému Ženichovi čistá a s rozžatou lampou.

* * *

S. M. Paschalis Jahnová byla od chvíle smrti považována za vzor čistoty pro mladé. Pochována byla na sobotinském hřbitově (poblíž vchodu do sakristie), za účasti kněží a zástupů věřících, kteří o ní hovořili s úctou jako o „Bílejší růži z Czech“. U její rakve klečel dlouhé desítky minut i vedoucí místní buňky NSDAP, v předchozích letech zapřisáhlý nepřítel Církve svaté. Byla jeho náhlá duchovní proměna prvním zázrakem mladé mučednice?

* * *

Tolik úryvek z knihy. Od 11. června 2022 mohou věřící přijíždět k jejímu hrobu v Sobotině a vyzvat u něj tu, která je v něm uložena, jako blahoslavenou. Stejně tak se jako k blahoslaveným mohou obracet o přimluvu na devět dal-

Papež o alžbětánských mučednicích: Kéž nám pomáhají statečně dosvědčovat evangelium

Při modlitbě Anděl Páně v neděli 12. června papež František připomněl deset nových blahoslavených – sester sv. Alžběty, jejichž mučednictví na sklonku druhé světové války bylo uznáno při sobotní beatifikační slavnosti v Polsku.

„Včera byly v polské Vratislavi blahorečeny sestra Paschalis Jahnová a devět jejích spolusester, mučednic z kongregace sester sv. Alžběty, zavražděných na konci druhé světové války v kontextu nepřátelskému vůči křesťanské víře. Těchto deset řeholnic, ačkoli si byly vědomy hrozícího nebezpečí, zůstalo u starých a nemocných lidí, o které pečovaly. Kéž jejich příklad věrnosti Kristu pomůže nám všem, a zejména křesťanům pronásledovaným v různých částech světa,

abychom statečně svědčili o evangelii. Prosím o potlesk pro nové blahoslavené!“ vyzval papež František po nedělní modlitbě Anděl Páně.

Sobotní beatifikační obřad ve vratislavské katedrále vedl kardinál Marcello Semeraro, prefekt Kongregace pro blahorečení a svatořečení. Českou republiku reprezentovali olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner a ostravsko-opavský biskup Mons. Martin David.

Podle www.vaticannews.va/cs.html



ších alžbětánek-mučednic, jmenovitě na: bl. s. M. Edelburgis Kubitzkou (*1905), zastřelenou poté, co se vzeprěla dalšímu brutálnímu znásilnění; bl. s. M. Rosarii Schillingovou (*1908), několikrát brutálně znásilněnou a zastřelenou den nato rozvzteklým velitelem, když svou rozhodností zastavila další jeho chlupné choutky; bl. s. M. Adelu Schrammovou (*1885), provrtanou kulkami při hájení čistoty své i další ženy; bl. s. M. Felicitas Ellmererovou (*1889), bránící svou představenou před surovostí vojáků a umírající se zvoláním „Ať žije Kristus Král!“ na tech poté, co odmítla nestoudné návrhy rudoarmějcovy; bl. s. M. Sapientii Heymannovou (*1875), zahynuvší při zastání se mladší spolusestry před dotírajícím sovětským vojákem; bl. s. M. Adelheidis Töpfero-

vou (*1887), zaplativší smrtí za srdnatou obranu svých svěřenkyň; bl. s. M. Sabinu Thienelovou (*1909), úspěšné hájící svou čistotu, řeholnici, kterou zasáhl záhadný projektil ihned poté, co zopakovala svou prosbu k Matce Boží, aby mohla zemřít jako panna; bl. s. M. Melusii Rybkovou (*1905), energicky bránící jinou bezmocnou obět a následně se sama ubránivší znásilnění; a bl. s. M. Acutinu Goldbergovou (*1882), jež zahynula ve chvíli, kdy se statečně postavila na obranu mladých chovankyň kláštera, aby hájila jejich panství. Příběhy těchto devíti řeholnic zachycuje výše zmíněná kniha, na niž najdete upoutávku na poslední straně tohoto čísla Světla.

Liturgická památka blahoslavených sester sv. Alžběty připadá na 11. květen.

Vyrvaná z pekla muslimského domu

Mehmed se rozzuřil. Odpověděla jsem: „Můžeš mě zabít. Můžeš se mnou udělat, co chceš, ale pamatuj – Ježíše mi ze srdce nikdy nevyrvěš.“ Ta slova, vyznání víry, mi zachránila život.

Pád

Narodila jsem se v horách. Ještě jako dítě jsem si díky své babičce zamilovala Pannu Marii. Jezdívala jsem také na poutě do Čenstochové. Pokud jsem byla blízko Matky Boží a cirkve, bylo všechno v pořádku. Doma nebylo moc veselo: otec byl alkoholikem. Zažila jsem nedostatek lásky a také odmítání. Jako děti jsme byli od-mala proklínáni a to mělo zcela určitě vliv na to, co se později stalo v mém životě.

Všechno se změnilo, když jsem později šla na praxi. Změnila jsem prostředí, poznala jsem nové lidi, kteří neměli dobré úmysly, ale přijali mě. Cítila jsem, že mě někdo potřebuje, že si mě někdo konečně všiml. Za nějakou dobu jsem upadla do nečistoty. Utíkala jsem také z domu. Úplně jsem se vzdálila od cirkve. Situace doma byla stále horší. Život s mým otcem byl hrozný. Někdy jsme spali doma, jindy u tety, potom u babičky, a dokonce i na ulici. Místo toho, abych přilnula k Bohu a prosila ho o pomoc, vzdalovala jsem se od něho a měla pro to tisíc výmluv. Chtěla jsem dělat všechno po svém. V mojí hlavě bylo jediné: utéct z té patologie. Nezajímalo mě, kam, s kým, jak. Prostě jsem musela utéct z toho domu.

Snadný zisk

Tehdy jsem v baru potkala budoucího otce mých dětí. Byla jsem pro něj snadnou kořistí, protože jsem ztratila největší dar – milost posvěcující, ochranný štít, který nás brání. Po obrácení jsem zažila to, že Eucharistie je živý a opravdový Ježíš Kristus, který žije ve mně a chrání mě před zlými duchy. Tehdy jsem ale Ježíše neznala, a ten člověk neměl čisté úmysly. Přišel ke mně a řekl: „Ty budeš moje žena.“ Napadlo mě, že je to blázen. Dal mi telefonní číslo; vzala jsem si ho, ale nemyslela jsem na to, že bych s ním někam odešla, navíc to byl cizinec.

Doma se situace čím dál víc zhoršovala. Moje sestra se rychle vdala, otec dál pil. Rozhodla jsem se zavolat Mehmedo-

vi, tomu muži z baru. Nabídl mi možnost odjet za hranice. Souhlasila jsem. Nezajímalo mě, kam a proč. Neměla jsem ještě 18 let. Hledala mě policie a Interpol. Rodina tím byla ořesena, avšak já jsem



byla natolik zaslepena, že mi vůbec nedocházelo, jak kvůli tomu musela moje máma trpět.

Útěk z domu

Nějakou dobu mě hledali, ale bezvýsledně. Odjeli jsme do Mehmedova bydliště a tam jsme urychleně uzavřeli civilní sňatek. To byl jeho plán od samého začátku – záleželo mu na mých dokladech, na mém příjmení, aby se mohl s rodinou pohybovat po Evropě.

Ze začátku nebyl problém v tom, že Mehmed je muslim. Nic mi nevnucoval, ničeho si nevšímal, nic neměnil. Téměř mě na rukou nosil, přinášel dárky, zval do restaurace, mohla jsem se malovat... To všechno do chvíle, kdy jsem otěhotněla. Když jsem byla v nemocnici, muž mi oznámil, že přijíždí jeho rodina. Dovedl je do našeho domu bez mého souhlasu. Tehdy začal ukazovat svoji pravou tvář. Jeho první slova byla tato: „Teď už nejsi

svobodná, když máš dítě. Nemůžeš už dělat, co chceš. Už jsi žena, která má povinnosti.“ Musela jsem změnit styl oblékání, začít nosit dlouhé sukně, dlouhé rukávy a zakrývat si vlasy. Začala také jístá dřezúra. První „lekce“ spočívala v tom, že se musím dívat dolů. Od té doby už jsem se nemohla rozhlížet na žádnou stranu, natož se podívat na jiného muže!

Neustálé násilí

Poprvé mě zbil Mehmedův bratr Irfan. To byl pro mě strašlivý úder! Nena-padlo mě, že na mě někdo může takovým způsobem zaútočit. Zlomil mi nos a žebra proto, že na mě v obchodě nějaký muž pohlédl! Nebylo důležité, jak se to stalo – já jsem za to mohla, protože jsem ho vyprovokovala. Podle muslimské mentality muž nikdy neprovokuje. Odpovídá to tomu, co čteme v Koránu: „Muži zaujmají postavení nad ženami proto, že Bůh dal přednost jednomu z vás před druhým (...). A ty, jejichž neposlušnosti se obáváte, varujte a vykažte jim místa na spaní a bijte je! Jestliže vás jsou však poslušny, nevyhledávejte proti nim důvody!“ (súra 4,34)

Zpočátku jsem hodně vzdorovala. Nejednou jsem to hlásila na policii, ale ti mne odvezli domů bez jakékoliv pomoci! Byla jsem tehdy bita za to, že jsem „zradila“ rodinu. Došlo to tak daleko, že jsem se vzdala možnosti hledat ochranu, a to navzdory mému horalskému temperamentu. Bili mě tak, že jsem ležela třeba měsíc nebo dva bez jakékoliv péče...

Po prvním dítěti brzy přišlo druhé, třetí, čtvrté, páté ... i šesté. Porodila jsem pět synů a dceru. Byla jsem pro mužovu rodinu darem proto, že jsem rodila syny, protože u nich syn, to je hrouda zlata! Nakonec „muži stojí nad ženami“ podle Koránu a muslimské peklo je prý naplněné ženami (*Sahih Al-Buchari* 4,1032).

Díky tomu, že jsem rodila syny, jsem byla přijímána o trochu lépe než ostatní ženy v rodině. Měla jsem vyšší status. Kromě toho jsem se při dalších dětech stále více připoutávala k té patologické

rodině. Oni se přesto nade mnou povyšovali. Nejednou jsem ležela zmlácená na zemi a mé vlastní dítě ke mně přicházelo a říkalo: „Příště budeš poslušná...“

Nepoddávala jsem se však a bojovala o děti. Myslela jsem si, že se všechno změní, ale bylo stále hůř a hůř. Došlo to až tak daleko, že já jsem musela poslouchat čtyřletého synka! Když ten si něco zamlouval, musel to mít, jinak mi vyhrožoval, že to poví otci. Jednou jsem řekla své dceři, že to už nevydržím a uteču. Myslela jsem, že to pochopí, ale ona odpověděla, že svoje bratry neopustí. Když se ke mně můj druhý syn choval hůř než zbytek rodiny, už se mi nechtělo dál žít. Byla jsem bita a odstrkována všemi, kontrolována na každém kroku. Měla jsem určený čas na všechno: povzdech, oddech...

Pamatuji si, jak Mehmed učil svého nejmladšího bratra taktiku zacházení se ženami. Na začátku měl se vším souhlasit. Teprve až jí „sváže ruce i nohy“, potom si bude moci dovolit víc. Tehdy jsem nechápala, o co jde, Nyní vím, že šlo o spolužití a o děti – to mělo být „vázání rukou a nohou“ ženy...

Zdrávas, Maria

Jednou nastala i taková situace, že vzali trochu mých vlasů a požádali imáma [islámského duchovního], aby se modlil za to, abych se co nejrychleji odřekla Ježíše a přešla na islám. Nejednou jsem v noci viděla, jak Mehmedova matka koná různé rituály. Vyslovovala různá proklínání a obracela se na Alláha. Mnohokrát jsem zažila sílu takového proklínání. Po nějakém čase bylo celé mé dětství vymazáno z mé paměti. Všechno jsem zapomněla, také i modlitby *Otče náš*, *Věřím v Boha*, náboženské písně. Pamatovala jsem si jenom *Zdrávas, Maria*. Jediné, co jsem byla schopna dělat, když jsem ležela zbitá, bylo modlit se *Zdrávas, Maria*. To zůstalo vryté do mého srdce. Dnes vím, že když jsem jako osmileté dítě přísahala Marii, že jí budu věrná, Maria mi zase slíbila, že mě nikdy neopustí až do konce života. Ona byla celou dobu se mnou, navzdory té zdi, kterou jsem vystavěla hříchy a odmitnutím Boha. Bývala jsem v tak špatném stavu fyzickém i psychickém, že kdyby nebylo jí, nepřezila bych to. Jak je to

možné, že s polámanými žebry jsem byla schopna vstát a kojit dítě? A když jsem si lehla, znovu jsem byla zcela bezvládná! Maria mě pozvedala a podporovala celou dobu navzdory mému odmítání Boha.

Muslimovo vlastnictví

Celá Mehmedova rodina – matka, bratři i sestry – měla na mě stejné právo jako on. V Koránu je psáno: „Je okrášlena pro lidi láska vášnivá k ženám, k synům, k nahromaděným kintárům zlata a stříbra, k čistokrevným koním...“ (súra 3,14), proto je žena muslimem brána na jedné úrovni s věcmi, které on vlastní, a ne jako člověk.

Jednu chvíli mi přišlo na mysl, že uteču. Situace byla čím dál horší... Synové začali dorůstat a ve věku 15–16 let jim rodina obyčejně začala hledat ženy, aby ploidili další pokolení muslimů. Rodina mě stále víc nutila k tomu, abych přešla na islám. Měla jsem vyznat šáhádu [muslimské vyznání víry], změnit jméno a odřeknout se Ježíše. Měla jsem to udělat dobrovolně, ale nechtěla jsem. Mehmed se rozzlobil. Odpověděla jsem: „Můžeš mě zabít. Můžeš se mnou udělat, co chceš, ale pamatuj si: Ježíše mi nikdy ze srdce nevrveš.“ Ta slova vyznání víry mi tehdy zachránila život. On burácel, drápal se, házel, čím mohl, ale ani prstem se mě nedotkl. Odešel z domu a vrátil se teprve za nějakou dobu a řekl: „Byl bych tě zabil, ale jako by mi někdo ruce i nohy držel.“ Dnes vím, že to sv. Michael, Maria a celé nebe ho zadrželi. Ta slova mi dala pocit, že nejsem sama, že mám někoho, kdo je neustále při mně.

Celou dobu mi také namlouvali, že se mě moje rodina zřekla, že nejsem k něčemu, že musím děkovat za to, že mi dají jíst a že se hodím k čemukoli. V první chvíli jsem se nacházela jakoby v nějaké baňce, mimo níž jsem neviděla nic a nikoho jiného neznala. Takto jsem prožila 13 let v Itálii a 8 let v Belgii. Zpočátku jsem myslela, že až děti dorostou, že mě ochrání, ale nic takového se nestalo. I ony mě začaly přijímat tak jako Mehmed.

„Raději je zabít než pokřtít“

Křest znamená označení Kristovou láskou. Ten kříž, který kněz dělá na našem čele, je viditelný pro všechny demony. Zajímavé je, že Mehmed a jeho rodina

Liturgická čtení – dokončení ze str. 4

služebníkovi, aby ho rychle upravil. Pak vzal kyselé i sladké mléko, tele již upravené a předložil jim to. Obsluhoval je pod stromem, zatímco jedli. Zeptali se: „Kde je tvá žena Sára?“ Odpověděl: „Tady ve stanu.“ (Hospodin) řekl: „Vrátím se k tobě napřesrok v tento čas a tvá žena Sára bude mít syna.“

2. čtení – Kol 1,24–28

Bratři! Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je církev. Do jejích služeb jsem se dal, jak to bylo ve shodě s Božím darem, který mi Bůh svěřil, abych vám plně oznámil Boží slovo, totiž to tajemné rozhodnutí, které bylo skryté od věků a od pokolení, ale které teď bylo odhaleno jeho věřícím: těm Bůh chtěl oznámit, jaké bohatství božské slávy je pro pohany

v tomto tajemném rozhodnutí, že Kristus je ve vás, naděje na věčnou spásu. O něm my kážeme, každého člověka napomínáme, každého člověka učíme s veškerou moudrostí, abychom každého člověka učinili dokonalým ve spojení s Kristem.

Evangelium – Lk 10,38–42

Ježíš přišel do jedné vesnice, kde ho přijala do domu nějaká žena jménem Marta. Měla sestru, která se jmenovala Marie. Ta se posadila Pánu k nohám a poslouchala jeho řeč. Marta měla plno práce s obsluhou. Přistoupila k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala obsluhovat samotnou? Řekni jí prece, ať mi pomůže!“ Pán jí odpověděl: „Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí. Jen málo je třeba, ano, jen jedno. Marie si vybrala nejlepší úděl, a ten jí nikdo nevezme.“

ho viděli také, zvláště v době Vánoc a Velikonoc. Nejednou říkali: „Jdi pryč, ten kříž nás dráždí.“ Mehmed rovněž říkal, že nebude mít pokoj, dokud nesejme ten kříž z mého čela. Nevěděla jsem, o co mu jde. Teprve v Polsku mi to vysvětlil exorcista: Kdybych se odřekla Ježíše, ten kříž, znamení Boží lásky, by zmizel. To je tak dráždilo, že dokonce i moje děti to opakovaly. Při té příležitosti na křesťany padala nejrůznější proklínání. Když jsem se jednou zmínila, že bych chtěla děti pokřtít, od Mehmeda jsem uslyšela: „Raději je zabít než pokřtít.“ Nejednou mi říkali, jaká jsem pro ně hanba a že nás všechny musí pozabíjet. Svět musí patřit jim.

Po 13 letech jsme jeli do Belgie jako do politického azylu. Zhotovili nám falešné doklady, podle kterých jsem byla spolu s dětmi uprchlice ze země zasažené válkou. Musela jsem se naučit nazpaměť „nové údaje“, abych dostala azyl, ale nemohla jsem se soustředit. Bylo třeba se připravit na otázky úředníků: Jak jsme se dostali na Západ? Z které země? Jak jsme utekli? Obrovská lež, ale všechno muselo odpovídat tomu, co říkal Mehmed. Byli jsme vyslýcháni několika lidmi. Když na mě přišla řada, musela jsem se v některou chvíli usmívat a potom plakat. Kdyby ne, schytala bych to od Mehmeda. Dětem dokonce platili za to, aby plakaly...

Muslimové tvoří hermetická prostředí, a když z nich vycházejí, dělají ze sebe ubohé sirotky, kteří očekávají politování a pohostinnost. Já jsem také byla školená v tom, abych předváděla jednu z takových „sirot“, aby moje rodina mohla všude získat „sociál“ [pomoc od státu], ze které jsme potom všichni žili. Musela jsem lhát, podvádět, a byla jsem bita, když jsem neodehrála dobře svou roli.

Jiskřička naděje

Všechno se začalo měnit, když přišly z Bruselu moje „papíry“. Ukázalo se, že rodina byla hlášena na moje polské doklady a že jako občanka Evropské unie musím přijmout práci do tří měsíců. Pokud se to nestane, bude celá rodina z Belgie deportována. Mehmed byl v šoku z toho, že mám jít do práce. U muslimů ženy mimo vlastní domácnost nepracují, ale pro něho byly důležitější peníze. Našel mi práci v úklidové firmě. Tam jsem poznala jednu Polku a pomalu jsem začala zjiš-



Maria, autorka svědectví

ťovat, že něco není v pořádku, že lidé žijí normálně. Vyšla jsem z uzavřeného prostoru, ve kterém jsem žila.

V rodině se situace kvůli mé práci zhoršila. Děti mnou kvůli ní začaly opovrhovat. Když mě můj druhý syn udeřil tak, že mě málem zabil, ztratila jsem veškerou naději. Úplně jsem se zhroutila a chtěla spáchat sebevraždu. Sedla jsem do auta, které mi sehnal Mehmed. Proti mně jel tirák. Chtěla jsem vjet přímo pod něj, ale najednou jsem sjela na krajnici. Jsem si jistá, že mě Matka Boží takto zázračně zachránila. V srdci jsem spatřila obraz Marie pod křížem, na kterém umíral Ježíš. Přivolávám si ten výjev, když mám těžké chvíle a stýská se mi po dětech. Maria mi ukázala, že pro Boha není nic nemožného. Ukázala mi svoji víru a důvěru. Ona uvěřila, přestože byla pod křížem. Ježíš umíral, a ona věřila Bohu, že on vstane z mrtvých. Tehdy mě naplnila nová naděje.

Šla jsem do práce a požádala o přemíu. Za dva týdny jsem si koupila mobil (schovaný před Mehmedem). Potom jsem si vzala v práci volno a šla do knihovny, kam chodily moje děti na internet; poprosila jsem knihovnici, aby mi pomohla najít mou rodinu. Řekla jsem jí, že oni o mně léta nevědí, ani to, jestli žiju. Žena vyhledala moji sestru prostřednictvím vyhledávače, a já jsem jí napsala jenom: „To jsem já, Marie. Žiju. Dej mi svoje číslo.“ Za několik dní si sestra informaci přečetla a poslala mi telefon-

ní číslo. Když jsem byla v práci, zavolala jsem jí. Nevedly jsme žádné rozmluvy, jen jsme plakaly. Rodina na mě celou tu dobu čekala, a já jsem si myslela, že nikoho nemám. Vnímala jsem je jako patologické případy, a oni mě milovali. Moje sestry, už obrácené, mi začaly vyprávět o Ježíšovi a o tom, že s Bohem je možné všechno, že on je nade vším. Odpověděla jsem jim, že se zbláznily a že si vůbec neuvědomují rozsah ohrožení: „Je to taková armáda, že oni nás všechny pozabíjejí!“ Sestry mě ale stále přemlouvaly k návratu do Polska. Modlilo se za mne mnoho společenství v celém Polsku a kněží sloužili mše svaté, aby se moje srdce otevřelo možnosti útěku. Když jsem byla v práci, začala jsem poslouchat křesťanské konference. Začala jsem také číst Písmo svaté. Neměla jsem jasno v srdci – nadále jsem žila v hříchu, ale Pán Bůh celou tu dobu ke mně mluvil a moje srdce se stále víc otvíralo možnosti útěku. Zároveň jsem ale za nic na světě nechtěla opustit své děti!

Připravená k útěku

V jistou chvíli se Pán Bůh postaral, abych poznala advokáta, který hledal uklízečku. Začala jsem u něj pracovat. Poslechl si můj příběh a zajistil mi doklady, které soudu objasnily, že utíkám před násilím psychickým i fyzickým, před ohrožením vlastního života, a ne před rodičovskými závazky.

Přišel den útěku – první zkouška. Otevřela jsem dveře dětského pokoje a ... rozplakala jsem se: „Pane Ježíši, já nemohu. Nedokážu žít bez svých dětí.“ Ráno jsem jela normálně do práce. Proplakala jsem celý den a večer jsem zavolala sestře, abych jí řekla, co se stalo. Modlitba, modlitba, modlitba ... a najednou jsem našla článek o sv. Ritě. Začala jsem ji vroucně prosit: „Svatá Rito, matko milovaná, ty mě chápeš, pomoz mi!“ Po té prosbě jsem se uklidnila. Nadále jsem věděla, že to jsou moje děti, ale ty emoce, že bez nich nemůžu žít, ze mne úplně spadly. Dostala jsem milost vyrovnanosti, kterou jsem potřebovala k tomu, abych mohla utéct z toho domu.

Byly čtyři hodiny ráno. Sešla jsem dolů. Mehmed zrovna nebyl doma, ale hlídal mě jeho bratr Irfan, kterého jsem se panicky bála. Rozsvítla jsem světlo. Ukáza-

lo se, že Irfan nespal. „Bože, to není možné! Jestli ne dnes, tak už asi nikdy!“ Vešla jsem do pokoje a říkám mu: „Co se stalo? Proč nespíš?“ Ukázalo se, že onemocněl. Dala jsem mu léky, sedla na schody a začala se modlit prostými slovy: „Maria, ty z jedné strany, Ježíši, ty z druhé strany. Vezměte mě za ruce. Svatý Michaeli archanděli, jdi a uspi toho člověka!“ Irfan usnul během vteřiny. Chrápál. Zašla jsem se ještě potichu ujistit, zda spí... a pryč! Byla zima roku 2015. Na dvoře bylo mínus 10 stupňů. Na letních pneumatikách jsem přijela do Polska, s růžencem v ruce, s Marií a celým nebem.

Zachráněna

Nejdůležitější byla chvíle, kdy jsem vjela do Polska. Vůbec si to neuvědomujeme, ale naše vlast je celá pokrytá pláštěm Matky Boží. Já jsem vjela pod ten plášť. Nejsem schopna vám to vylíčit. Celá ta hrůza, strach, panika – to všechno v jediné chvíli zmizelo. Začala jsem plakat štěstím. To už nebyl pláč ze strachu a ze zoufalství. Plakala jsem štěstím! Věděla jsem, že jsem v Polsku, a vnímala jsem v srdci silná slova (pokaždé, když o nich mluvím, začíná mé srdce prudčeji tlouci): „Teď jsi v bezpečí. Teď jsi v bezpečí.“ Teprve po překročení hranice jsem navázala kontakt se svou rodinou. Táta s bratrem mi jeli naproti.

Můj tělesný i duševní stav byl beznadějný. Kněz exorcista řekl, že můj život visel na vlásku. Byl ze mne lidský vrak. Vážila jsem 40 kg (teď mám 70 kg). Byla jsem bez vlasů, trpěla depresí a strachem. Od bití jsem měla čtyři krční obratle sražené, obrovské bolesti hlavy a často jsem zvracela. Koktala jsem a nedokázala dát dohromady jednu normální větu... V takovém stavu jsem přijela do Polska. Velmi jsem se bála, ale pomohl mi růženec. Modlila jsem se pořád dokola *Zdravas, Maria*.

Proces uvolňování

Po návratu jsem jela na generální zповěď k otci Vojtěchovi. Proplakali jsme celý den a zároveň jsme děkovali Pánu Bohu za záchranu. Zapomněla jsem, jak se zповovídá, ale on mě vedl krok za krokem. Když jsem se vrátila domů, sestry tvrdily, že se změnila barva mých očí. Dříve byly potměšilé, jakoby zamlžené. Spadla



„Maria mi ukázala, že u Boha není nic nemožného.“

ze mě obrovská tíže. Přestala jsem koktat. Zůstalo ještě to, že jsem neodpustila svému otci. Celá léta jsem ho ze všeho obviňovala. Namlouvala jsem si, že kdyby táta nepil, nemusela bych utíkat. Během nedělní mše svaté jsem dostala milost odpuštění. Opustil mě pocit prázdnoty a na to místo byla vlita nesmírná láska. Po mši svaté jsem spěchala domů. Můj otec seděl v pokoji. Přišla jsem, objala ho a poprvé v životě mu řekla, že ho mám ráda. Nikdy dřív jsem se nesnažila pochopit, proč je takový, a on nám nedokázal projevovat lásku. Táta přestal pít a máme teď krásné vztahy.

Jednu středu jsem pocítila, že musím jít do kostela. Do té chvíle se mnou vždy šel někdo z rodiny kvůli bezpečnosti. Pořád tehdy zrovna nikdo nemohl, šla jsem sama, ale delší cestou. Sedla jsem si na lavičku a dívala se, jak Mariiny děti vyšly s vlajkami. Byl to den jejich přísahy. Maria mi připomněla, že i já jsem jejím dítětem, a hodně jiných věcí se mi začalo vybavovat. Paměť se vrátila.

Kromě zповědi byl potřebný také exorcismus. Jeli jsme za exorcistou, otcem Petrem. On znal dobře muslimskou mentalitu. Nemusela jsem mu moc vysvětlovat. Aby měl podporu, zatelefonoval několika lidem, které znal, a začali se v kapli modlit o ochranu během exorcismu. Když kněz začal znamením kříže, padla jsem bezvládná na podlahu. Tehdy exorcista začal pomalu odsekávat veškeré zlo z mého života od chvíle početí: vliv bioenergoterapie, heavy rocku a heavy metalu a zotročení nečistotou. V jedné chvíli měl kněz obraz, jako by moje ruce i nohy byly svázané řetězy. V tu chvíli řekl: „Ve jménu Ježíše Krista přikazuji, aby ty řetězy byly přervány, teď!“ Myslela jsem, že umírám... Cítila jsem silnou bolest, nemožnost dechu a tlak v hrudi. Chtěla jsem žádat o pomoc, ale nedokázala jsem to. Kněz mi udělal kříž na čele a řekl: „Dcero, teď jsi volná.“ Tehdy jsem vydechla tak zhluboka, jak jsem to nikdy v životě nezažila. Byl to výdech nového života. Když jsem vstala, kněz řekl, že jsem byla uvolněna, a sdělil mi následující slova Pána Ježíše týkající se mých dětí: „Má dcero, to jsou

V pátek 5. srpna 2022 se koná za účasti Mons. Josefa Nuzíka NOČNÍ EUCHARISTICKÉ PROCESÍ NA SVATÝ HOSTÝN s úmysly: za odčinění urážek způsobených Trojedinému Bohu a Panně Marii, za ochranu rodiny a manželství jako svazku muže a ženy, za odčinění hříchu potratu a návrat lidstva k Božím přikázáním, za pokoj a mír v lidských srdcích a na celém světě.

ORGANIZACE POUTĚ: 21.00 hod. – zahájení procesí z parkoviště v Bystřici pod Hostýnem (u hřbitova)
• 00.00 hod. – mše svatá v bazilice na Svatém Hostýně (hlavní celebrant Mons. Josef Nuzík) • **01.30 hod.** – přibližný odjezd autobusu do Bystřice pod Hostýnem na parkoviště u hřbitova.

Pro ty, kteří se nemohou pěšího výstupu zúčastnit ze zdravotních důvodů, bude připraven paralelní program v bazilice na Svatém Hostýně od **21.30 hod.**

Bude vypraven **autobus**, do kterého můžete **nastoupit na těchto místech: KOJETÍN** – od kostela Panny Marie – **v 19.45 hod.** • **KROMĚŘÍŽ** – od kostela sv. Jana – **ve 20.00 hod.** • **HULÍN** – autobusová zastávka na nám. Míru – **ve 20.15 hod.** • **HOLEŠOV** – autobusové nádraží – **ve 20.30 hod.** Zájem o autobus je nutné předem nahlásit na telefon: 606 484 928. Po skončení programu na Svatém Hostýně se vrací autobus stejnou trasou nazpět.

Informace také na www.veceradlo.cz. Těšíme se na Vás!

Mariánské společenství Večeřadla Křenovice

moje děti. Důvěřuj mi, a já se o ně postarám, abych uchránil jejich a tvůj život, ale musíš s nimi zcela přerušit kontakt.“ Později mi kněz vysvětlil, proč to tak musí být. Byly takové chvíle, kdy jsem chtěla obnovit kontakt s dětmi. Mehmed s rodinou se mě také pokoušeli najít. Skrývala jsem se po návratu do Polska tři roky, stále se zavazadlem a připravená na útěk. Můj syn byl připraven podle rozkazu mě chladnokrevně zabit... Jedině když moje děti připlnou k Bohu, přijmou milost obrácení, budeme v bezpečí a budeme se moci setkat. Nevím, zda to bude možné ještě na tomto světě. Proto jsem se rozhodla důvěřovat Ježíši a nehledat kontakt s nimi.

Všechno jsem odevzdala Marii

Jednou se pokusili vylákat mě podvodem do Belgie. Mehmedova rodina našla moje sestřence na síti a poslala snímek, jako že by můj syn měl být v těžkém stavu v nemocnici po autonehodě způsobené mým útekem. Zkontaktovala jsem se s advokátem, u kterého jsem v Belgii pracovala. On všechno prošetřil a odhalil: všechny děti byly zdravé.

Jindy zase projel Mehmed tak blízko kolem mne, že bylo nemožné, aby mě neviděl. Když jsem ho uviděla, vykřikla jsem: „Matko Boží Nejsvětější, tvůj plášť! Svatý Michaeli, tvoje křídla, zachraň!“ Propadla jsem panice, ale on projel a nevsílil si mě. Byla jsem ukrytá pod Mariiným pláštěm.

Teprve dnes, po mnoha letech, mám odvalu hovořit o tom, čím jsem prošla. Věřím, že Maria mě chrání. Dřív jsem se bála. Dnes věřím, že není možné, aby mi ten člověk ublížil, protože jsem v Božích rukou.

Za všechno vděčím Marii. Na ni jsem postavila všechno, jak říkal bl. kardinál Stefan Wyszyński, a ji chci věrně sloužit. Toužím, aby byla známá a milovaná. Je to moje Učitelka, Přítelkyně, a dokonce Pomocnice v kuchyni, se kterou vařím. Nežádá se ptám: „Maria, jak? Dát víc soli nebo pepře?“ Je se mnou pořád. Je dobré mít ji za Přítelkyni a žít spolu s ní, skrývat se v jejím srdci. Všechno odevzdávám skrze její srdce, její ruce, aby ona to obětovala Ježíši. Ona mě zachránila.

Maria

*Zpracoval dr. Bartłomiej Grysa, arabista
Z Miłujcie się! 1/2022 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Dekret Apoštolské penitenciárie u příležitosti II. Světového dne prarodičů a seniorů

Apoštolská penitenciárie, pro rozhojnění zbožnosti věřících a spásu duší, pravomocí, která jí byla svěřena Svatým otcem Františkem, z Boží Prozřetelnosti papežem, pozorně přijala prosby, jež jí nedávno zaslal kardinál Kevin Joseph Farrell, prefekt Dikasterie pro laiky, rodinu a život, u příležitosti II. Světového dne prarodičů a seniorů, vyhlášeného papežem Františkem na čtvrtou červencovou neděli, a dobrotivě umožňuje získat 24. července 2022 z nebeských pokladů církve *plnomocný odpustek*. Tento odpustek, který lze také přivlastnit duším v očistci, mohou za obvyklých podmínek (svátost smíření, přijetí Eucharistie a modlitba na úmysl Svatého otce) získat prarodiče, senioři a všichni věřící, kteří se v duchu skutečného pokání a vedení láskou zúčastní u příležitosti II. Světového dne prarodičů a seniorů slavnostní mše svaté, které bude předsedat Svatý otec František v papežské bazilice ve Vatikánu, anebo se zúčastní různých obřadů, jež se budou konat na celém světě.

Tento Soud milosrdenství nadto umožňuje věřícím získat v tento den *plnomocný odpustek*, pokud věnují příhodný čas tomu, že reálně nebo prostřednictvím komunikačních prostředků navštíví staré sestry a bratry, kteří se nacházejí v nouzi či obtížích

(např. nemocné, opuštěné, nemohoucí a podobně).

Také nemocní staří lidé a všichni, kdo z vážného důvodu nemohou vycházet z domu, budou moci získat *plnomocný odpustek*, jestliže se zřeknou jakéhokoliv hříchu a mají úmysl splnit, jakmile to bude možné, tři obvyklé podmínky, a připojí se k posvátným obřadům tohoto světového dne duchovně, zvláště v době, kdy se budou slova papeže Františka šířit prostřednictvím komunikačních prostředků, a milosrdnému Bohu přitom obětují své modlitby a bolesti nebo obtíže vlastního života.

Aby se tedy přístup k získání Božího odpuštění, otvíraného klíči církve, při laskavém pastýřském přístupu usnadnil, žádá tato penitenciárie snažně, aby se všichni kněží pověřeni fakultami zpovědníků ochotně a velkoryse věnovali slavení svátosti smíření.

Tento dekret bude platit pro II. Světový den prarodičů a seniorů. Jakákoliv ustanovení, která jsou s tímto v rozporu, nejsou na překážku.

Vydáno v Římě v sídle Apoštolské penitenciárie 30. května roku 2022 od Pánova vtělení.

*Mauro kardinál Piacenza,
velký penitenciář*

Krzysztof Nykiel, regent

POUŤ K PANNĚ MARIÍ KLOKOTSKÉ

Čtvrtek 11. srpna 2022 - 19.00 varhanní koncert (Ladislav Šotek - varhany, Jana Wilkes - zpěv).

Sobota 13. srpna 2022 - 8.00 mše svatá s P. Petrem Dombkem, OMI (moderátor společné duchovní správy farnosti Dolní Bělá) • **10.00 mše svatá** s Mons. ThLic. Davidem Henzlem (českobudějovický generální vikář) • 15.00 zpívané Klokotské hodinky a svátostné požehnání • 17.00 mše svatá s P. Karlem Zaiserem, OMI (misionář z Rakouska). V tento den od 8.00 do 13.00 bude ke kostelu přístup autem omezený.

Neděle 14. srpna 2022 - 10.00 mše svatá s P. Jakubem Sadilkem, OFM (provinční mistr františkánů) • 15.00 zpívané Klokotské hodinky a svátostné požehnání.

Na této akci se bude fotografovat. Živé přenosy (s výjimkou sobotní mše svaté v 10.00) můžete sledovat na www.klokoty.cz.

Pro jednu jedinou duši

Nenechá Dobrý pastýř 99 ovcí v bezpečné ohradě, aby hledal jednu ztracenou ovci? A když ji najde, vysvobodí ji z trní, obváže jí rány, pozvedne ji ke svému srdci a odnese ji zpět ke stádu. Podobně jako Dobrý pastýř také P. Rozario Menezes, montfortián z Indie, již mnoho let působí jako misionář v Papui-Nové Guineji, aby věřícím v nejdlehlých a nejpustějších oblastech přinášel svátost smíření s Bohem. V knize „Das ganz normale Wunder: 100 Glaubenszeugnisse von katholischen Priestern“ (Docela obyčejné zázraky: 100 svědectví víry katolických kněží) bratři P. Thomas a P. Valentin Gögeleovi uveřejnili vyprávění P. Rozaria, který byl mezitím jmenován biskupem ve své misijní oblasti.

P. Rozario vypráví:

Po kněžském svěcení v roce 1999 jsem odešel jako misionář do Papui-Nové Guineje, kde jsem zůstal až do roku 2008. Potom jsem přijel studovat do Kanady, též abych tam školil dorost, mladé lidi, kteří se toužili stát misionáři. Když jsem byl v Papui-Nové Guineji ještě jako mladý kněz, jednoho dne jsem měl možnost cestovat s jistým katechetou do džungle, na území domorodého kmene – do osady Thekenai. Abychom se tam dostali, museli jsme jít celý den pěšky. O sedmé hodině ráno jsme na kanoi přepluli řeku a vstoupili do džungle. Můj přítel kráčel přede mnou a snažil se odstraňovat pichlavé keře a rostliny, které nám stály v cestě. Kolem půl dvanácté jsme se zastavili, abychom se najedli. Měli jsme

sendviče s arašídovým máslem a medem. Po krátkém odpočinku jsme pokračovali v cestě a o půl páté odpoledne jsme dorazili do cíle.

Mezitím mě poštipal všelijaký hmyz, proto jsem měl nohy celé zapálené a velmi rozbolavělé. Můj společník mi poradil, abych si trochu odpočinul v malém zpuštělém kostelíku, který postavili místní obyvatelé. On pak v mezičase hledal vesničany; nenašel však nikoho kromě dvou malých dětí a jednoho starce. Ten mu řekl, že vesničané odešli na lov, aby si obstarali jídlo na nejbližší dny. Jejich návrat očekával až následující den. Později jsem se rovněž dozvěděl, že posel, jehož prostřednictvím jsem chtěl oznámit svoji návštěvu, nepřišel: cestou ho uštknul had, a tak ho odvezli do jiné ves-

nice k lékaři. V našem případě okamžitý návrat domů nepřicházel v úvahu, protože jsem se sotva dokázal pohnout. Co tedy udělat? Rozhodli jsme se strávit noc ve vesnici. Mimochodem, neměli jsme s sebou žádné zásoby, protože lidé ve vesnicích, které jsme navštěvovali, byli zvyklí nás vždy pohostit.

Když nastal večer, navrhl jsem, abychom se pomodlili a odsloužili mši svatou. Můj nápad se líbil katechetovi i starci. Začali jsme se modlit růženec. Starý muž se mě zeptal, zda ho mohu vyzpovídat.

S velkou radostí jsem toto přání splnil. I když jsem nerozuměl mnohému z toho, co říkal, protože hovořil svým dialektem, přece jsem nevysvětlitelným způsobem cítil, že to pro něj byla dobrá zpověď. Společně jsme pak slavili mši svatou – pro mne to byla poprvé mše svatá v přítomnosti pouhých dvou věřících. Navzdory tomu to byla nejdokjemnější mše svatá v mém životě. Vlastní opuchlé a odštipanců krvavé nohy mi umožnily mít účast na Ježíšově utrpení. Moje chápání významu Eucharistie nyní překonalo to, co jsem se naučil během teologických studií.

Stařec nás pozval k sobě domů a položil na oheň několik banánů. Vzhledem k nepřítomnosti vesničanů to bylo jediné jídlo, které nám mohl nabídnout. Najedli jsme se a pak šli spát. Byla to pro mne velmi neklidná noc, jelikož mě neustále obtěžovali komáři. Rovněž jsem měl bolesti a byl jsem vyčerpaný. Když jsem se druhý den ráno vzbudil, všude bylo mrtvé ticho. Můj spolupracovník zavolal na starého muže a ke svému velkému překvapení zjistil, že ten ve spánku zemřel. Zpočátku jsem byl šokován a napjatý, neboť jsem se obával jistých nepříjemností, které by v tomto případě mohly způsobit zvyky domorodých Papuánců. Další myšlenka však byla potěšující: starý muž byl na svoji smrt připraven svátostmi smíření a Eucharistie.

Bůh mě poslal do osady Thekenai, abych právě zde této jediné duši, tomuto starému muži, pomohl vstoupit do věčnosti – jaká radost! Během celé cesty zpět jsem navzdory bolavým nohám děkoval Bohu za to, že mi dal milost stát se knězem a být duším vždy k dispozici.



Od roku 2018 je P. Rozario Menezes biskupem diecéze Lae v Papui-Nové Guineji

*Z Vítězstvo Srdca 141/2021
přeložil a upravil -dd-*

V každém člověku je něco dobrého

Milí čtenáři, ve Světle č. 27/2017 jsme uveřejnili vyprávění Antona Overmarsse z Weespu u Amsterdamu o tom, jak se jemu, podnikateli rozmazlenému úspěchem v prostředí superbohatých lidí, otevřely oči šokující zkušeností a jak našel cestu z extravagance a luxusu zpět k víře, dokonce do kláštera a ke kněžskému svěcení. Nyní otec Overmars vypráví o deseti letech svého kněžského života. Tyto roky, kdy působil jako vězeňský kaplan, patřily k nejtěžším, ale i nejkrásnějším létům jeho kněžství.

„Žádný zločinec nebyl skrz naskrz zlý, ale často trvalo dlouho, než se podařilo objevit něco dobrého, co se dalo najít i u vrahů.“

Přišel jsem ze stresujícího života a byl jsem vděčný, že jsem se jako řeholník mohl starat o drogově závislé pacienty s AIDS, rovněž i ve vězení, kde dříve či později téměř všichni skončili. Tam jsem se seznámil s vězeňskou duchovní službou, která mě natolik oslovila, že jsem již jako jáhen mohl nastoupit na místo výpomocného duchovního, což se nakonec stalo mojí dlouholetou pastorační službou „za mřížemi“ – nejprve v Leeuwardenu, potom v Leystadu mezi delikventy s dlouhými tresty a nakonec ve věznici s nejvyšším stupněm ochrany ve Vughtu, kde byli vězni na samotkách pod mimořádným dohledem. Zatímco pro mě ještě jako pro dítě byl Bůh tím, kdo trestá, odsuzuje a zavrhuje, zde jsem od začátku mohl vězňům přiblížit milující Boží milosrdenství, které jsem sám zažil: Boha jako našeho milujícího Otce, jenž je zde vždy pro nás a odpouští nám, jen když ho o to požádáme; a samozřejmě Marii, která vždy zůstává naší dobrou Matkou bez ohledu na to, co jsme v životě vykonali. Mnozí vězni se mohli snadno přiblížit především k Panně Marii a navázat s ní pozitivní vztah jako se svoji Matkou. Proto jsem za tu dobu rozdál tisíce růženců, vždy jsem ho chlapcům zavěsil na krk a pevně jim přitlačil křížek k srdci, což jim dalo pocítit Ježíšovu blízkost. Přitom jsem každého upozornil: „Avšak pokud chceš nosit růženec, který není ozdobou, ale modlitební šňůrkou, musíš zároveň ukázat, že chceš změnit svůj život!“ Ano, jsem pevně přesvědčen, že Mariiným velkým úkolem je přivést i ty nejbídnější a nejkrutější zpět k Bohu. V každém případě jsem často zažil, jak byla Panna Maria rozhodujícím klíčem k zoufalému srdci zatvr-

zelému hříchem, a dokonce mu pomohla přistoupit ke svaté zpovědi.

Nikdy nezapomenu na svoji první svatou zpověď ve vězení v roce 2001. Byl jsem knězem pouhé tři dny, když za mnou přišel asi dvacetiletý vězeň a zeptal se mě: „Takže ty jsi skutečný kněz?“ – „Přesně tak.“ – „Pak bych se chtěl u vás vyzpovídat.“ Tehdy jsem si vyslechl první zpověď, o níž jsem si potom pomyslel: „Jako vězeňský kaplan si už možná nikdy více nebudu muset vyslechnout něco tak hrozného.“ Byl jsem nezkušený a nepřipravený na to, že někdo může dělat věci, při nichž se mi ježí vlasy na hlavě! Bylo to velmi zatěžující. Ale viditelné osvobození, které tento muž díky svaté zpovědi zažil, bylo úžasné. Opravdu našel smíření s Bohem a nový, jasný pohled.



P. Anton Overmars v Radiu Maria

Samozřejmě, vždy jsem se modlil za „své“ vězně a mnozí z nich našli cestu zpět k Bohu čtením Bible a pravidelnou modlitbou. Obzvláště oblíbeným byl žalm 23 „Hospodin je můj pastýř“, který se mnozí modlili nazpaměť třikrát denně. Nejhlubším prostředkem milosti byla, samozřej-

mě, svátost smíření, kterou nikdo nepřijal nepřipravený.

V určený den zpovědi jsem vždy osobně vyzvedl vězně z jeho cely. Svátá zpověď byla slavnostní chvílí, která se odehrávala v „místnosti ticha“, kde jsem já, oblečený v albě a fialové štole, již měl připraveny dvě židle, zapálenou velikonoční svíci a sochu Panny Marie na podstavci s čajovými svíčkami. Nahlas jsem se modlil: „Pane, naplň mě silou svého Ducha, abych mohl vyslovovat tvoje slova lásky a odpuštění a najít správná, dobrá slova pro tvé dítě.“ Většina odsouzených si pak automaticky klekla a vyzpovídala se, přičemž mi penitent pevně svíral ruce. Když jsem jim dával rozhřešení, vědomě jsem jim položil ruce na hlavu. Pak jsem jim vždy nabídl kávu a oni se cítili velmi uvolněně, očištěně, smířně, dokonce osvobozeně.

Vzpomínám si na muže, během jehož zpovědi z něho vyšel jakoby démon. Klečel, hlavu měl položenou na mých kolenou a rukama mě křečovitě držel. Strašně plakal, silně se trásl a všechno z něho muselo ven: na povrch vyšly děsivé, nanejvýš dramatické věci, které během všech přípravných rozhovorů ani jen nenaznačil. Zmítalo to s ním sem a tam, byl to skutečný boj! Nechtěl mluvit, a přece musel! Jeho tvář byla napjatá a zmučená. Až když jsem mu udělil rozhřešení a pomohl mu vstát, s hlubokým povzdechem dlouho a uvolněně si vydechtl, jako by z něho právě odešlo něco zlého. Zřídka bylo „vykoupení“ tak nápadné. Já sám, zcela vyčerpán, jsem díky modlitbě během více než hodiny trvajících cest domů znovu nabyl vnitřní rovnováhy. V těchto výjimečných chvílích mi byla i moje komunita vždy velkou útěchou a oporou.

Na tomto místě bych ještě rád vzpomněl 3 z 350 vrahů, s nimiž jsem byl v osobním kontaktu. Kees, jak jsem pojmenoval prvního, pocházel z praktikující katolické rodiny, ale drogy z něho udělaly zloděje a vraha. Když jsem každou středu o desáté přišel do jeho cely na společný rozhovor o Bohu, o životě... a o Keesově budoucnosti, vždy bylo všechno uklizené a on mě už čekal. Ale jednou, když jsem přišel, Kees právě vylezl z postele a neumytý a rozstřapatý mi řekl: „Dnes v noci jsem nemohl spát. Když jsem četl o Adamovi a Evě v krásném příběhu o stvoření, mnoho mi procházelo myslí.“ Bible, která

Střelné modlitby

Svatý Otec Pio říká, že Bůh je přímo „nucen“ odpovídat na střelné modlitby. Díky nim nám udělí své milosti a pomůže ve všem...

je ve vězení k dispozici ve všech jazycích světa, ležela stále otevřená, a tak jsem mu začal číst pasáž, kde se Bůh ptá Adama: „Jedl jsi snad ze stromu, z kterého jsem ti zakázal jíst?“ – „Žena... ta mi dala ze stromu a já jsem jedl.“ A ona odpověděla: „Had mě svedl.“ Při těch slovech Kees zavzlykal: „Dělám přesně totéž! Vždy obviňuji druhé: kamarády, že mi dali špatný příklad; dealery, že mi prodali drogy; oběť, kterou jsem zabil při loupeži, že se vrátila domů příliš brzy. Přitom jsem si za to všechno mohl sám. Měl jsem na výběr. Rozhodl jsem se já sám. Já jsem zodpovědný za to, že jsem si zpackal život!“ Chlapec se poprvé přiznal, že se rozhodoval nesprávně. Byl to okamžik jeho obrácení! Kees by se určitě vyzpovídal, kdyby ho v noci nepřevezli do jiného vězení. Proto se často modlím, aby Bůh dokončil dobré dílo, které v něm započal.

Také další dva vrahové, o nichž bych vám zde chtěl vyprávět, zažili skutečné obrácení, oba v souvislosti s nedělní mší svatou, kterou jsem vždy sloužil co nejslavnostněji, s kadidlem, květinami a písněmi pro všechny vězně, kteří chtěli přijít. Jeden mladý muž, původně katolík, mě zaujal tím, že neděli co neděli sedával na bohoslužbě, ale nikdy nešel ke svatému přijímání. Ale jednou mi při kávě po mši svaté řekl: „Nechápu, proč jste tady a slavíte s námi Eucharistií. Jsme přece tak hříšní a špatní, že nemůžeme přijmout někoho tak svatého, jako je sám Bůh.“ Proto jsem mu slíbil, že mu to brzy osobně vysvětlím, až ho navštívím v jeho cele. Během našeho rozhovoru jsme mluvili i o svátosti smíření a po několika dalších setkáních se mladý vrah vyzpovídal, kleče se mnou v „místnosti ticha“. Poté už byl úplně klidný. Následující neděli při mši svaté poprvé hrdě přistoupil ke svatému přijímání a hlasitě řekl: „Amen!“

Třetí ze skupiny, Pieter, nepokřtěný, byl klasifikován jako mimořádně nebezpečný a obvykle byl pod přísným dohledem. Po nedělní bohoslužbě jsem k němu přistoupil a chtěl jsem mu dát jednu z květin, které jsme vždy rozdávali přítomným vězňům. „Nic nechci,“ stroze odmítl. Zvláštní, často se o květiny téměř hádali, byly tak oblíbené! Věděl jsem, jak se ten muž jmenuje, a druhý den jsem ho šel navštívit do cely. Všude byla tma, závěsy zatažené, televizor, který byl všude

Když jsme fyzicky blízko někoho, koho milujeme, je jen přirozené, že si s ním povídáme. Ne stále, samozřejmě, vždyť i lidé, kteří se navzájem milují, jsou zvyklí spolu také mlčet. Je však velmi zvláštní, pokud s člověkem, jehož milujeme a jenž sedí vedle nás, nepromluvíme celý den, anebo i několik hodin, ani slovo.

Svatí aplikují stejný přístup i vůči Pánu Bohu. On je v naší blízkosti, promlouvá k našemu srdci a my bychom mu měli odpovědět – prostými a jednoduchými slovy, jako když zdravíme například rodiče, děti, manžela / manželku anebo sourozence: „Ježíši, důvěřuji Ti!“; anebo jen prostě „Abba!“; „Ježíši, stůj při mně!“; „Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!“

Pokud si uvědomujeme, že žijeme stále a věrně v Boží přítomnosti, podobné modlitby se nám samy objeví v srdci. Díky nim si můžeme blízkost Boha ve svém životě připomínat častokrát v průběhu celého dne. „Máme žít v přesvědčení, že Bůh je vždy blízko nás. My však žijeme jako by byl dale-

ko od nás, někde nahoře, na nebesích, a zapomínáme, že je ustavičně po našem boku,“ říká sv. Josemaría Escrivá.

Církevní tradice nejčastěji nazývá krátké, spontánní modlitby „střelnými“ modlitbami. Takto je nazval i sv. Otec Pio – říkal, že jsou jako „šipy, které přímo zasahují srdce Boha“. Italský světec se o těchto střelných modlitbách vyjádřil, že mají mimořádnou moc vyprosit pro nás Boží milost. V roce 1914 napsal, že vůbec nepřehání, když tvrdí, že Bůh je přímo „nucen“ odpovídat na tyto modlitby, vyslyšet je. Píše:

„Naléhavě vás povzbuzuji, abyste neustále obnovovali správný úmysl, který jste měli na začátku, a abyste čas od času vyslovovali střelné modlitby. Tyto modlitby jsou totiž jako šipy, které přímo zasahují srdce Boha a »nutí« ho – a v tomto případě vůbec nepřeháním – »nutí« ho udělit vám svoji milost a pomoci vám ve všem.“

*Zdroj: aleteia.org, LifeNews Slovakia
Přeložil a upravil -dd-*

jinde puštěný, měl vypnutý. Zeptal jsem se přímo do ticha: „Proč jsi včera nechtěl přijmout květinu?“ – „V mé cele nesmí být nic, co by umřelo,“ ozvalo se. „Jediný, kdo tu musí za trest doživotně umírat, jsem já.“ Tak započal náš první z mnoha důvěrných rozhovorů o jeho životě, jeho zločinu... a o tom, proč má přece jen naději. Všechno dohromady vedlo k důkladnému obrácení a nakonec ke křtu tohoto vraha, kdy byly všechny jeho hříchy smyty i bez zpovědi. Když jsem druhý dne na-

vštívil novokřtěnce v jeho cele, zažil jsem asi jednu z nejvýraznějších vnějších změn způsobených svátostí, s jakou jsem se kdy setkal: závěsy rozestřené, na stole květiny ze křtu, televizor zapnutý a sám Pieter byl jako nový člověk – radostný a veselý. Tak to zůstalo i v následujících měsících a maximální stupeň ostražky byl změněn na minimální. Pieter, který uvěřil v Boha, v Boha, který proměnil jeho „život v temnotě“ v „život ve světle“, začal později dokonce studovat teologii.

* * *

Anton Overmars má kromě své farnosti na starosti také duchovní formaci jáhnů a katechetů v diecézi Haarlem-Amsterdam. Několik dní v týdnu rád působí i jako zpovědník v mariánské svatyni v Heillo, „protože vyzpovídat a osvobodit lidi od břemene hříchu je mým největším štěstím“.



P. Anton Overmars při kázání na mariánském poutním místě v Heiloo

*Z Vítězstvo Srdca 141/2021
přeložil a upravil -dd-*

Příprava na svaté přijímání

V jednom nezveřejněném poselství hovořila Panna Maria v Medžugorji o přijetí svatého přijímání. Vizionářka Vicka sdělila sestře Emanuele Maillardové: „Královna míru řekla, že nemáme přicházet na mši svatou v posledním okamžiku, ale že je třeba si najít dostatek času na to, abychom své srdce připravili na Ježíšův příchod.“

To je smysluplné, neboť každá velká událost si vyžaduje přípravu. A když se hlouběji zamyslíme, zjistíme, že v našem pozemském životě neexistuje žádná větší událost než sjednocení duše se samotným Bohem.

Boží služebnice sestra Benigna Consolata Ferrerová z Turína to velice výstižně vyjádřila slovy: „Jedno svaté přijímání je hodnotnější než celý vesmír, protože celé stvoření je dílem pouze jednoho jediného slova z Božích úst. Ve svatém přijímání však vlastníš Boha, samotného Stvořitele.“ Proto řekl Pán Ježíš sestře Benigně: „Čím lépe se duše připraví na přijetí svatého přijímání, tím větší užitek z něho získá.“

Jak se dá dobře připravit?

Nejprve si musíme uvědomit, koho ve svatém přijímání vlastně přijímáme: našeho Boha a Pána, našeho Stvořitele a Spa-

sitele, našeho lékaře, rádce a učitele, ženička naší duše. Když ho milujeme a když mu důvěřujeme, tehdy budeme toužit, abychom ho přijali. Čím větší je naše láska k němu, tím silnější bude i naše touha

„Neexistuje žádný účinnější prostředek k posvěcení duše než přistoupení ke stolu Páně. A kdybyste si tímto prostředkem správně posloužili, zakrátko byste byli naplněni Boží láskou, neboť už i jedno jediné svaté přijímání může posvětit duši.“
(sv. Marie Magdaléna de' Pazzi)

po něm. To víme na základě každého přirozeného lidského vztahu lásky. Jelikož však Boha nevidíme a ani působení jeho příchodu do naší duše ve všeobecnosti poctivě neprožíváme, není pro nás snadné vzbudit po něm touhu a udržovat ji živoucí, ačkoliv tato touha je vždy hluboce přítomna v naší duši; vždyť každý člověk touží po tom, aby byl naplněn Boží láskou. Když však máme tuto touhu a lásku prožít, musíme se snažit o to, abychom se zrekli naplnění některých pozemských tužeb, především těch, které jsou sobec-

ké, a proto hříšné. Zřikáme se jich z lásky k Bohu, abychom vytvořili prostor jemu.

Přání dobra všem lidem

Když nás Panna Maria prosí o to, abychom nepřicházeli na mši svatou na poslední chvíli, chce nám pomoci, abychom na liturgii byli přítomni srdcem i myslí. Svatý Alfons Maria de Liguori ve své knize *Cesta lásky* (velmi cenné a doporučované čtení) radí připravit se „aspoň půl hodiny vroucí modlitbou“; to znamená odevzdat Pánu všechny starosti a problémy, které nás zaměstnávají, a tak se stát vnitřně klidným a svobodným pro Boha. Nejlépe nám přitom, samozřejmě, může pomoci Panna Maria. Svatá Terezie od Dítěte Ježíše říká: „Představuji si svoji duši jako volné prostranství a prosím nejsvětější Pannu, ať z něho odstraní veškerý nános, který by mohl zabránit tomu, aby bylo opravdu volné.“

Často se nedokážeme úplně zklidnit, protože nás zaměstnává nějaké zranění anebo utrpená nepravost. A zde nám radí sv. Marie Magdaléna de' Pazzi. Co doporučuje tato velká mystička a karmelitka svým spolusestrám v klášteře ve Florencii, to neplatí jen pro řeholnice, ale pro každého z nás: „Máte-li s bližním nějaký problém, snažte se, abyste před přijetím svatého přijímání vzbudili vůči všem lidem postoj přání dobra a laskavosti!“

Krátce před přijetím svatého přijímání

Když jsme na slavení mše svaté aspoň takto připraveni, s radostí budeme očekávat okamžik svatého přijímání. Pokud se navzdory všemu znovu dostaví roztržitost, opět se před přijetím svatého přijímání soustředíme. Svatá Marie Magdaléna de' Pazzi doporučuje: „Krátce předtím, než přijmete Ježíše, si ještě jednou uvědomte, že je to Bůh, kterého přijímáte. Pokud se totiž stane, že ze svatého přijímání nemáme užitek, tak je to většinou proto, že si neuvědomujeme, že přijímáme samotného Boha.“

Jelikož je jedním z povolání Panny Marie doplnit to, co nám schází, můžeme si vytvořit pěkný zvyk a na cestě k přijetí svatého přijímání ji vždy poprosit, aby nám ona darovala svoji lásku k eucharistickému Pánu.

*Z Vítězstvo Srdca 139/2021
přeložil a upravil -dd-*



Blahoslavený Fra Angelico (asi 1395 - 1455): Ustanovení Eucharistie

Poděkování po svatém přijímání

Stejně důležité jako dobrá příprava je i poděkování po svatém přijímání. Když hned po mši svaté vyjdeme z kostela bez toho, abychom aspoň krátce poděkovali, a hned se zabýváme světskými záležitostmi, pak se v nás svaté přijímání nemůže projevit a působit. Po mši svaté bychom měli aspoň deset minut zůstat ve svém nitru s Ježíšem, protože tak by – podle slov Panny Marie v Medžugorji – „bylo mezi vámi méně nemocných a Bůh by mohl ve vašem životě vykonat mnohem více zázraků“. Sestra Emmanuela se zeptala, zda Panna Maria řekla opravdu „deset minut“ a vizionářka Vicka jí odpověděla: „Nikoliv, ne deset minut, řekla: »nejméně deset minut.«“ Proto v Medžugorji zdomácněl vzácný zvyk modlit se po mši svaté sedmkrát modlitbu *Otče náš*, sedmkrát *Zdravas, Maria* a sedmkrát *Sláva Otci*. Zde vidíme, jak rozhodující je naše spolupráce, aby se milost sjednocení Pána Ježíše s naší duší mohla v našem životě projevit uzdravujícím a posvěcujícím způsobem.

Uvést to do praxe však vůbec není tak snadné. Vyžaduje to pořádnou změnu smýšlení, jelikož – žel – často právě po svatém přijímání není prostor k tichému osobnímu poděkování. Je tedy potřebné

najít si vědomě čas a po požehnání ještě buď setrvat v kostele, anebo po cestě domů zůstat soustředěný u Pána Boha.

Co nám radí svatí

Velká reformátorka a učitelka církve sv. Terezie z Ávily (1515–1582) napomínala své duchovní dcery, aby milosti eucharistického sjednocení nenechaly přejít nevyužité. Říká: „Nezmeškejte tak vzácnou příležitost, jakou je hodina po svatém přijímání, abyste setrvaly s Pánem v tiché výměně srdcí. Těm totiž, o nichž ví, že z jeho přítomnosti čerpají užitek, se zjevuje! ... Nuže, zůstávejte s ním rády! Když však své myšlenky hned zaměříte na něco jiného a o toho, který je ve vás, se nestaráte a nevšímáte si ho, jak se vám potom má dát poznat?“

Svatá Maria Magdaléna de' Pazzi ještě dodává: „Čas, kdy je Boží host ve vás, je nejlepší čas k rozhovoru s Bohem, k naslouchání jeho hlasu a k tomu, abychom se od něj učili. Dobře naslouchejte jeho hlasu, protože kdo se učí od něho, ten už nepotřebuje další knihy a poučení ... Poté, co přijmete velkého Boha, snažte se v něm zcela rozplynout. Představ si, že na světě teď neexistuje nikdo jiný kromě Boha a tebe! Kdo takto často přijímá svaté přijímání, ten čerpá sílu z božské-



Sv. Gianna Beretta Mollová

ho pokrmu a bude moci správně nést dokonce velké utrpení, které může přijít. ... Pokora je nejlepší postoj k dosažení této velké síly!“

Světicí, která měla takovouto pokoru, je italská dětská lékařka Gianna Beretta Mollová (1922–1962). Její rodiče byli hluboce věřící a své děti od malička vychovávali ve víře v Boha. Gianna neměla ještě ani šest let, když přistoupila k prvnímu svatému přijímání. Již jako dítě se od své matky naučila děkovat po svatém přijímání. Její bratr na to vzpomíná takto: „Ať svítilo slunce, anebo přišlo, ať byla zima, anebo teplo, každé ráno nás děti brávala maminka s sebou na mši svatou a ke svatému přijímání. Nebudila nás rozkazem či výzvou, nýbrž laskavým pozváním, pohlazením po tváři a potom nám dala svobodu, zda chceme vstát, anebo spát dále. Před svatým přijímáním a po něm nám pomáhala hovořit s Ježíšem. Když nás hned po přijímání nechala s Pánem chvíli samotné, abychom mu mohli osobně něco říci, shromáždila nás v lavici všechny okolo sebe a měli jsme po ní opakovat její slova. Ale nebyly to žádné naučené modlitby, avšak jednoduchá, překrásná slova, která vycházela z jejího srdce.“ Takto dala dobrá matka svým dětem základ pro hlubokou důvěrnost v jejich vztahu k eucharistickému Pánu, z níž později čerpala Gianna jako lékařka a matka sílu obětovat svůj život za život své dcery.

*Z Vítězstvo Srdca 139/2021
přeložil a upravil -dd-*



Poselství Královny míru

„Drahé děti! Raduji se s vámi a děkuji vám za každou obět' a modlitbu, kterou jste přinesly na moje úmysly. Dítka, nezapomeňte, že jste důležité v mém plánu spásy lidstva. Vraťte se k Bohu a k modlitbě, aby Duch Svatý působil ve vás a skrze vás. Dítka, já jsem s vámi i v těchto dnech, kdy satan bojuje o válku a nenávisť. Rozdělení je silné a zlo působí v člověku jako nikdy dosud. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Medžugorje 25. června 2022

Výroční zjevení pro Ivanku Elezovou:

Vizionářka Ivanka měla své výroční zjevení, jak jí Panna Maria slíbila, že tohoto dne bude mít zjevení až do konce života. Zjevení, které trvalo 5 minut (18.34 h. – 18.39 h.), Ivanka prožila ve svém rodinném domě za přítomnosti členů rodiny. Po zjevení Ivanka sdělila:

„Panna Maria dala následující poselství: »Dítka, modlete se, modlete se, modlete se!« Panna Maria nám všem požehnala.“

25. června 2022

Duchovní svaté přijímání

Duchovní svaté přijímání – zastaralá forma zbožnosti, anebo vysoce aktuální téma? Ještě nedávno jsme si nedokázali být jen představit, že nebude možné zúčastnit se nedělní mše svaté a ani tak snadně přijmout Pána Ježíše ve svatém přijímání. Ale pro mnohé se to stalo bolestnou realitou. Pravdou je, že i před koronakrizí starší a nemocní lidé často neměli možnost přijít do kostela a přijmout Eucharistii. Pro tyto situace svatý papež Jan Pavel II. ve své eucharistické encyklice (*Ecclesia de Eucharistia*) doporučuje duchovní svaté přijímání, které spočívá v tom, že Pána Ježíše pozveme do svého srdce skrze upřímnou touhu a lásku. Svatý Tomáš Akvinský napsal, že ten, kdo má touhu po Svátosti, může dosáhnout účinku Svátosti, ačkoli ji věčně nepřijímá. Znamená to, že jednoduchým duchovním přijímáním může do otevřeného a připraveného srdce proudit stejné množství milostí jako skrze svátostné přijímání. Tato pravda byla velkou útěchou pro řeholníky a věřící zejména v době, kdy nebylo zvykem každý den přijímat Eucharistii svátostným způsobem.

Svatý Leonard z Porto Maurizio (1676–1751), jeden z nejúspěšnějších italských lidových misionářů, důrazně povzbuzoval věřící: „Duchovní svaté přijímání je skutečný poklad, který naplňuje duši nekonečným množstvím dober. Často přijímejte duchovně... Budete-li to dělat vícekrát denně, během jednoho měsíce bude vaše srdce zcela proměněno.“

Jak duchovně přijímat?

Jednoduchými, upřímnými slovy můžeme poprosit Pána Ježíše, aby přišel do naší duše. Můžeme si též vybrat modlitbu, jako je například tato, kterou doporučoval sv. Alfons Maria de Liguori:

„Můj Ježíši, věřím, že jsi v Nejsvětější svátosti oltární skutečně přítomen. Miluji tě nade všechno a chtěl bych tě přijmout do svého srdce. Nyní tě však nemohu přijmout svátostně, proto tě prosím, přijď ke mně aspoň duchovně do srdce! Objímám tě, děkuji ti a v lásce se s tebou spojuji. Nedopusť, abych se od tebe odloučil. Amen.“

Ano, Bůh nám ve své všemohoucnosti může dát při duchovním svatém přijímání tytéž milosti, jaké dostáváme při svátostném přijímání; nikoliv však tehdy, když člověk z nedbalosti, vlažnosti či pohodlnosti vynechá návštěvu kostela, ačkoli by tak mohl učinit. Zde musí každý před Pánem upřímně zpytovat svědomí. Možná je příjemnější sedět na pohovce v obýváku a poslouchat mši svatou v rádiu, sledovat ji v televizi anebo prostřednictvím internetu. Snad se nám dokonce zdá, že se snadněji soustředíme, anebo si myslíme, že si vyslechneme lepší homilii. Pokud nám však takovéto důvody



Mramorová socha sv. Juliány v chrámu sv. Petra v Římě, jejíž autorem je P. Campi

brání chodit do kostela, duchovní svaté přijímání zřejmě nebude mít stejný účinek jako přijímání eucharistického Pána pod způsoby chleba a vína. Tehdy totiž je naše duše příliš málo otevřená milosti. Lhostejnost a pohodlnost zužují duši tak, že je vnímavá pouze povrchně. Avšak bolest z nemožnosti přijímat Eucharistii zvyšuje v milující duši touhu, čímž ji otvírá milosti. Proto je tak důležité dobře se připravit na svaté přijímání – duchovní, anebo eucharistické, a to upřímnou lítostí a vzbuzením touhy po Pánu Ježíši. Stejně potřebné je i poděkování po svatém přijímání, jak byla o tom řeč v předcházejícím článku.

Mimořádný zázrak

Pravděpodobně nejpůsobivější příklad duchovního svatého přijímání, které Bůh potvrdil zázrakem, se udál v životě florentské svätice Juliány Falconieriové (1270–1341), zakladatelky Služebnic Panny Marie, ženské větve řádu servitů. Na sklonku života měla vážné žaludeční potíže, takže už nemohla přijímat potravu. Když prosila o svaté přijímání, kněz se obával, že nebude moct přijmout už ani svatou hostii, a tak ji požádal, aby Pána Ježíše přijala duchovně. Když jí kněz udělil pomazání nemocných, její touha přijmout Kristovo Tělo byla tak silná, že prosila, aby se mohla na svatou hostii aspoň podívat. Slavnostně tedy přinesl Nejsvětější svátost k jejímu lůžku, ale zamítl její žádost, aby hostii mohla alespoň políbit. A tak ho Juliána v slzách prosila, aby ji položil Nejsvětější svátost na srdce. Kněz, překvapený tak toužebnou láskou, nechal na hrud' umírající řeholnice rozprostít bílou látku a položil na ni korporál s Nejsvětější svátostí. Sotva se tak stalo, hostie před očima přítomných zmizela! Juliána se slovy „Můj sladký Ježíši“ zemřela plná radosti. Když sestry umývaly její tělo a připravovaly ho na pohřeb, shledaly v blízkosti srdce zesnulé podobu hostie s křížem vtisknutým do těla. Papež Klement XII. potvrdil tento zázrak kanonizací Juliány v roce 1737.

*Z Vítězstvo Srdce 140/2021
přeložil a upravil -dd-*

Anne-Gabrielle Caronová

Ve francouzské farnosti obce Wassenaar na předměstí holandského Haagu se každý rok na své první svatě přijímání připravují děti také jednodenními duchovními cvičeními. Konají se bezprostředně před dnem prvního svatého přijímání. Již vícekrát k těmto dětem mohla promlouvat i sestra z Rodiny Panny Marie Alessandrina, která už 25 let působí v kapli Matky všech národů v Amsterdamu:

„Začátkem roku 2019 jsem dostala francouzskou knihu o Anne-Gabrielle Caronové. Její biografie mě natolik dojala, že jsem francouzským prvopřijímajícím dětem z Haagu udělala přednášku o tomto osmiletém děvčátku, které zemřelo přesně v tom roce, kdy se většina z těchto dětí

narodila. Byla Francouzka jako ony a také skautka jako většina z nich. Především se ale těchto mých 25 pozorných posluchačů dotkla velká milost, když slyšeli, s jak velkou touhou a láskou Anne-Gabrielle přijala Pána Ježíše v prvním svatém přijímání. Bylo to tak zřejmé, že téměř všichni, ačkoli měli svoji první svatou zpověď už za sebou, se na vlastní přání šli vyzpovídat ještě jednou. Jejich zpovědník P. Matthew potom šťastný vícekrát opakoval: »Děti se tak dobře vyzpovídaly!«

Anne-Gabrielle se narodila 29. ledna 2002 v městě Toulon v jižní Francii jako první dítě manželům Alexandrovi a Marie-Dauphine Caronovým. Její otec jako námořní důstojník bývá pravidelně několik měsíců ve službě na širém moři a její mat-



Anne-Gabrielle se svojí maminkou

ka je profesorkou na katedře klasických jazyků a literární vědy. Jejich dcera byla veselá, citlivá děvčátka, které si rádo hrálo, kreslilo, četlo a jako malá „maminka“ se staralo o mladší sourozence François-Xaviera a Blanche. Od léta 2008 si toto šestileté děvčátko opakovaně stěžovalo na bolesti břice, ale až o sedm měsíců později, v únoru 2009, jí stanovili hrůzostrašnou diagnózu: Ewingův sarkom, agresivní rakovina kostí s metastázemi, nevyléčitelná! Začala se osmnáctiměsíční cesta utrpení s četnými pobyty v nemocnici a s bolestivými chemoterapiemi. Nejtěžší pro Anne-Gabrielle bylo, že ztratila vlasy. Její hluboce věřící rodiče a pan farář pomáhali této pro duchovní věci doširoka otevřené duši tak, že mohla odvážně říci: „I když mě netěší, že jsem nemocná, tak navzdory tomu jsem šťastná, protože můžu pomoci přivádět lidi zpět k Pánu Bohu.“ Rozuměla tomu, že svým utrpením může „utěšovat Ježíše“.

Odtěď to tak bude každou neděli!

Spolu s ostatními dětmi farnosti začala již v září 2008 Anne-Gabrielle horlivě navštěvovat katecheze jako přípravu na první svatě přijímání, ale po propuknutí nemoci přicházel kaplan Dubrula každé úterý na jednu hodinu k nim domů. Od května 2009 myslela Anne-Gabrielle téměř každý den na první svatě přijímání a její matka se jednou zeptala: „Miláčku, proč se už nemůžeš dočkat, až půjdeš ke svatému přijímání?“ – „Ale mamí, protože chci přijmout Ježíše! Jen si představ, že přijde do mého srdce. On bude skutečně přítomný, zcela a úplně!“ – „Těšíš



Mimořádnou radost rodině způsobila návštěva jejich diecézního biskupa. Mons. Dominique Rey z Toulonu přinesl 10. července 2010 Anne-Gabrielle svatě přijímání. Biskup si otcovsky klekl na zem k její posteli, požehnal jí a něco jí zašeptal do ucha. Později Anne-Gabrielle řekla, že jí prosil, aby obětovala své utrpení za papeže a kněze, a pak šibalsky dodala: „Ale neprosil mě modlit se za biskupy!“

se, že budeš mít bílé šaty a věneček?“ – „Ovšem, mami, ale ze všeho nejvíc mě těší, že přijmu Ježíše.“

Neděle 7. června 2009, den prvního svatého přijímání, je stále blíže. Anne-Gabrielle už počítá dny. Ale v pátek se její stav zhorší a musí ji náhle převézt do nemocnice v Marseille. „Mami, moje první svaté přijímání! Proč to Pán Bůh dovolí?“ Anne-Gabrielle prosí každého, kdo jí zavolá, aby se modlil za její brzký návrat domů, protože v neděli má přece první svaté přijímání!

Horečka však klesá jen pomalu a hodnota bílých krvinek je stále pod hranici normy. V neděli jí v sedm ráno dělají krevní testy, které však musí o půl deváté opakovat. Čekání připadá osmileté jako celá věčnost. Kufr je sbalený a v šatech k prvnímu svatému přijímání sedí na posteli a neustále opakuje prosbu k Panně Marii, ať zařídí, aby dnes mohla jít ke svatému přijímání.

Naštěstí je s ní otec. Když konečně dostanou dobré výsledky, spěchá otec s dcerou k autu. Před nimi je hodinová cesta do Toulonu, slavnostní mše svatá začala již před půl hodinou a oni jsou navíc v dopravní zácpě. V autě vytrvale oba zpívají *Ave Maria* a modlí se různé modlitby jako přípravu na svaté přijímání. Když konečně dorazí před kostel, zní právě závěrečná píseň a procesí je připravené vyrazit.

Zklamané Anne-Gabrielle vstupují slzy do očí, ale najednou chór přeruší píseň a začne znovu zpívat píseň ke svatému přijímání. Anne-Gabrielle rozhodně vykročí středem kostela dopředu, páter Loiseau jí pomůže vyjít po schodech k oltáři a pozdě přichází prvopřijímající dítě už klečí zcela samotné před svatostánkem, který se pro ni ještě jednou otevírá. Je to neobyčejně působivá scéna a kaplan Dubru-



Anne-Gabrielle byla spíše stydlivá, ale vždy se překonala a s ochotou šla za dětmi, které nově přišly k nim do školy. Na otázku své babičky: „Proč se tak často usmíváš?“ odpověděla: „Často nevím, co mám říci, tak se prostě usmívám.“

le dosvědčuje: „Ještě nikdy jsem neviděl někoho přijímat tak, jak přijímala ona. Pro mé kněžské srdce to navždy zůstane jako velmi dojemný okamžik.“ Matčina přítelkyně jí později řekla: „Tys byla vzadu a nemohla jsi vidět její tvář. Ale nás, kdo jsme ji viděli jít k oltáři, se velice dotkl její pohled. Bylo to, jako by kráčela směrem k nebi.“ Anne-Gabrielle září po celý den a šeptem opakuje: „Odtud tak bude každou neděli!“

V průběhu následujících dní najde náhodou matka Marie-Dauphine následující řádky napsané rukou své dcery: „Někdy si myslím, že Pán Bůh ode mne očekává velmi mnoho: nevolnost, chemoterapie... Ráda bych věděla, proč si vybral právě mne a ne někoho jiného. Je toho přece dost. Ale chci to přijmout... Jsem šťastná, neboť si říkám: Můj Bože, jsem ti velice blízko... kdybys věděl, jak velmi tě miluji a jak ti důvěřuji!“

Po několikaměsíční pauze, začátkem roku 2010, vypukla nemoc znovu. Anne-Gabrielle klade mnohé otázky týkající se smyslu utrpení, na které jí matka spontánně odpovídá: „Možná že má Bůh s tebou naplánován větší projekt; ano, aby ses stala svatou.“

V neděli 7. února 2010 má Anne-Gabrielle takové bolesti, že nemůže jít ani na mši svatou, ani na oběd. V tichu, ležíc na posteli, se svěřila své mamince: „Mami, budeš mě považovat za bláznivou. Prosila

jsem Pána Boha, aby mi daroval všechny bolesti dětí v nemocnici.“ – „Ach, miláčku, nemyslíš, že trpíš už dost?“ – „Ó ano, mami, ale trpím tak moc proto, aby ony nemusely trpět.“

V dubnu při rodinné pouti do Lurd se přiznala: „Víš, mami, řekla jsem Panně Marii, že nevadí, když mě neuzdraví. Ale prosila jsem ji... tak ráda bych zase běhala a byla tak jako ostatní!“

Zázrak se nestane. Marie-Dauphine vzpomíná: „Až do konce se nepřestala modlit za uzdravení, ale každou modlitbu zakončila slovy: »Ať se stane tvoje vůle«, a někdy dodala: »Ale ne příliš moc.« V tomto smyslu se modlila i k Panně Marii: »Panno Maria, chci ráda všechno přijmout, o co mě Pán Bůh prosí, ale přece bych jen byla šťastná, kdybys zasáhla trochu víc.«

V noci ze 7. na 8. června 2010 utrpí Anne-Gabrielle mozkovou příhodu, ale nezemře, ba dokonce může poslední týdny prožít v kruhu své rodiny. Odtud může každý den přijímat svaté přijímání na svém lůžku v obývacím pokoji. Její matka píše: „Když kněz přišel, zvedla hlavu a tvář jí neuvěřitelně zářila. Po přijímání zavřela oči, lehla si, složila ruce a několik minut byla potichu.“ I přes stále se zvyšující dávky morfia trpí nevýslovnými bolestmi, které není možné zmírnit. Nemocná opakovaně nahlas volá: „Ježíši, Ježíši, Ježíši!“ a hovoří s ním, jako by byl přítomen. Jednou uklidňovala svého bratra: „I když mám velké bolesti, není to nic v porovnání s tím, co vytrpěl Ježíš.“ Když 10 dní před smrtí položili tomuto statečnému děvčeti otázku: „Jak obětuješ své utrpení?“ – se samozřejmějím odpovídala: „To je docela jednoduché. Řeknu: Můj Bože, tobě obětují své utrpení.“

Dne 22. července 2010 musí ubohé dítě přece jen jít do nemocnice, kde následující ráno přijme pomazání nemocných a svaté přijímání. Anne-Gabrielle velice trpí, ale až do posledního dechu krátce před půlnocí zůstala při vědomí „a mluvila už jen o Bohu“, jak dosvědčuje její matka. Proces blahorečení Anne-Gabrielle Caronové byl na diecézní úrovni slavnostně otevřen 12. září 2020 v Toulonu. Při té příležitosti dostala titul „služebnice Boží“.

*Z Vítězstvo Srdca 139/2021
přežil a upravil -dd-*



Svatý Bedřich

Svatý Bedřich nebo též Fridrich. Tak zní jméno světce, jehož příběh může připomínat příběh Předchůdce Páně, přinejmenším v jednom – v neohroženém stavění se proti morální nevázanosti nejvýše postavených osob v zemi. Jeho kostel u nás najdeme např. v Bílé.

Narodil se někdy v 1. polovině 80. let 8. století ve Frisku, což je území ležící v dnešním Nizozemí, přičemž některé zdroje hovoří o jeho ostrovním původu – dle nich pocházel z anglického hrabství Wessex. Budeme-li se však držet první verze, tak ho zplodil rytíř Adelbrik se svou manželkou Conovellou, vnučkou fríského krále Radbouda, velkého válečníka potýkajícího se srdnatě i s Franky.

Rodiče svému synovi naplánovali duchovní dráhu a Bedřich se na ni připravoval v Utrechtu, mj. i pod vedením biskupa Ricfrieda. Když svá studia zdárně absolvoval, přijal kněžské svěcení. Poté ho ovšem nečekalo žádné teplé místočko v nějaké výnosné diecézi, jak se to synům z urozených rodin stávalo, ale misijní území severně od Utrechtu, které se ještě stále hemžilo pohany. Přijal je bez reptání. Rovněž to může posloužit jako doklad Bedřichovy opravdovosti. Vzhledem ke svému původu mohl určitě požadovat lepší „umístěnku“, případně se tomuto rozhodnutí zpěčovat. Dost možná o poslání do křestní vodou nepokropané krajiny požádal sám, to však je jen domněnka.

Třeba ale nebude daleko od pravdy: Bedřich se skutečně vzdal možnosti žít ve světě a užívat si moci, majetku a slávy, která se mu jistý čas naskýkala; zcela vědomě, o své vlastní vůli pokračoval v nastoupené cestě ke svátostnému kněžství. Podobnou volbu tedy mohl učinit i v tomto případě. Zvláště když si od jinošských let zamiloval Pannu Marii a odevzdal jí svůj boj o čistotu těla i duše.

Spolu se svým druhem sv. Odulfem začal hlásat slovo Boží v okolí Walcherenu v dnešní provincii Zéland a fríském Stavorenu, resp. jeho okolí. Nové ovečky do Kristova ovčince získával nejen slovem, ale i svým láskyplným přístupem a dobrotou – takto ostatně jednal s každým člověkem, např. právě s katechumeny, které mu biskup Ricfried svěřil do péče. Brzy si

tento horlivý kněz vydobyl velké renomé, a to nejen jako pastýř, ale i jako člověk. Po Ricfriedově smrti to vyústilo v navržení Bedřicha na nástupce zesnulého na uprázdňeném stolci utrechtských biskupů.

Ve své příslovečné pokoře se tomu Bedřich usilovně bránil, odkazoval se na to, že je hříšník a jako takový přece nemůže sám někoho vést. „*Vždyť nedokážu odstranit břevno ze svého oka, jak bych mohl dokázat vytahovat trísiky z očí svých bližních, kteří by mi byli svěření? Nedokážu zahnat vlka od sebe, jak bych mohl dokázat před ním ochránit své stádece?*“

Leč se svou argumentací nepochodil. Sám císař Ludvík Pobožný, syn Karla Velikého a nejmocnější panovník západního světa té doby, trval neochvějně na tom, aby se Bedřich úřadu ujal. Ten nakonec poslechl a za osobní Ludvíkovy účasti přijal roku 828 v Cáchách biskupské insignie.

Za jeden ze svých stěžejních úkolů v biskupské službě si Bedřich vytyčil po-



Svatý Bedřich (Frederick) z Utrechtu, rytina od Frederika Bloemaerta přibližně z roku 1630

kračování v misijním působení na pohan- ském území. Vysílal na ně odhodlané misio- náře, nicméně Walcheren, tuto oblast nejsvěřepěji bránící své pohanské koře- ny, si vymínil pro sebe, aby zde sám hlá- sal radostnou Kristovu zvěst.

Bedřich se pustil do plnění tohoto úko- lu se zápletem hodným prvních apoštolů – procházel krajem, učil, disputoval, ká- zal, podstupoval kající praktiky, aby i s je- jich pomocí obracel zdejší lid. Musel se přitom potýkat s ariánským bludem, kte- rý zde na severu slábl, ale projevoval při- tom stále dost života. Usiloval v první řadě o nápravu duchovenstva, které rozhodně neoplývalo kněžskými vzory. Svolával na společná setkání také místní nobilitu, aby ji přiměl upustit od jejich dosavadních praktik spočívajících kolikrát i v uzavírání incestních svazků, příp. aby dával dohro- mady její rozpadlá manželství. Ta neka- nonická stíhal, opět zejména ve šlechtic- kých sférách, které měly jít v jeho očích příkladem obyčejným lidem.

Ačkoli to mnozí neřídili a vníma- li to jako zasahování do osobních zále- žitostí, na něž nikdo nemá právo, Bedřic- hovi se přece jen dařilo pozvolna měnit smýšlení alespoň některých z nich. Byl opravdovou osobností, převyšující své okolí o stovky a tisíce sáhů. Nikdo mu nemohl upřít jeho erudici v teologických i morálních otázkách, natož jeho ctnos- ti, jimiž vynikal nad všechny ostatní. Li- dé jeho jméno vyslovovali se stále rostou- cí úctou a třeba opat věhlasného opatství Fulda, sv. Rabanus Maurus, složil na je- ho počest poemu...

Sám Bedřich údajně napsal „Vita St. Bonifacii“ (Život sv. Bonifáce), urči- tě ale složil modlitbu k Nejsvětější Troji- ci, která ho přežila o dlouhá staletí. Do- pisoval si s nejvýznačnějšími osobnostmi tehdejší Evropy, jež ho plně respektovaly. Dosti aktivně se v roce 829 účastnil syno- dy v německé Mohuči.

Bedřich byl pastýřem svědomitým a ta- ké nebojácným. Stejně jako se nebál pro- rok Nátan vyčinit králi Davidovi za jeho hanebný čin nebo sv. Jan Křtitel Hero- dovi za jeho hříšný svazek s Herodia- dou, nebál se ani Bedřich tepat poměry na císařském dvoře. Jmenovitě napadal pohoršlivý život Ludvíkovy druhé ženy, Judity Bavorské, s níž se panovník oženil po smrti své první manželky Ermengardy.

Utrechtský ordinář měl z moci svého úřadu volný přístup ke dvoru a jako takový též hodně viděl a slyšel. Nerozpakoval se otevřeně císařovnu vyplísnit, že svými veřejně známými prostopášnostmi (mj. měla mít údajně milence v osobě Ludvíkova komořího Bernarda Septimánského) pohoršuje lid a sebe samu odsuzuje k věčné záhubě. Byl zde navíc ve hře i politický aspekt, kdy Judita svým nabubřelým a povýšeným jednáním vzbuzovala averzi ve svých třech nevlastních synech a zavadala jim příčinu ke sporu s otcem. Zvláště když v ní a malém synovi, kterého Ludvíkovi povila a kterého ostentativně vyvyšovala, viděli tito tři ohrožení svých nástupnických práv. Bedřich jí vytykal, že touto svévolí může vyvolat i občanskou válku, resp. válku mezi otcem a syny. K té nakonec opravdu došlo.

Ludvík Pobožný každopádně přislíbil Bedřichovi zjednat nápravu. Judita snad naoko slíbila totéž, především však do svého srdce zasela až patologickou nenávist vůči Bedřichovi. K neohroženému muži Božímu se tu a tam doneslo, že nenávistí prosáklá Judita chystá pomstu, to ho ovšem nemohlo zastavit od plnění svých povinností. Juditina pomsta ho dostihla 17. července 838 v kapli jeho biskupské rezidence, kdy po mši svaté poklekl k děkovné modlitbě a byl proklán mezi dvěma Juditou najatými vrahy vysokivšími z úkrytu. Těsně před smrtí stihl své vrahy varovat slovy, v nichž se zračí láska a odpuštění: „Synové moji, honem utečte, aby vás nechytli.“ Poté ještě vyřkl slova 116. žalmu: „Budu kráčet před Hospodínem v zemi živých...“ (Jiná verze hovoří o pohanských vrazích, kteří chtěli Bedřicha ztrestat za jeho úspěšnou misijní činnost.)

Pohřben byl v utrechtském kostele Krista Spasitele. Na jeho hrobě docházelo k zázrakům, což věřící vbrzku přivedlo k tomu, že Bedřicha ctili jako světce.

V roce 1587 tento chrám srovnali se zemí protestanté, kteří též rozmetali Bedřichovy relikvie. Zachovala se pouze lebka, která byla při vyzdvižení ostatků v roce 1362 vsazena do zvláštní schránky. V roce 1673 ji coby válečnou kořist odvezli do své domoviny Francouzi, po čase se však vrátila do Nizozemí, kde ji věřící s úctou přechovávali, až nakonec skončila v amsterdamském Rijksmuseum.

Série „Židé“ Historického archivu Státního sekretariátu zveřejněna online

Mons. Paul Richard Gallagher, sekretář Státního sekretariátu pro vztahy se státy a mezinárodními organizacemi, informuje o novém projektu zpřístupňujícím cenné prameny týkající se obětí fašisticko-nacistického pronásledování Židů během 2. světové války

„Ano, dnes Vám píši, abych Vás poprosil, abyste mi na dálku pomohl.“ Tisíce archivních dokumentů vyjadřují zoufalé prosby o pomoc. Jako tento od 23letého univerzitního studenta, Němce „izraelského původu“ pokřtěného v roce 1938, který se 17. ledna 1942 z koncentračního tábora Miranda de Ebro ve Španělsku uchýlil k poslední možnosti, jak se dostat z vazby. Konečně měl možnost připojit se k matce, která v roce 1939 uprchla do Ameriky, „aby mi připravila nový život“, jak sám napsal. Vše bylo připraveno k tomu, aby mohl opustit Lisabon, stačil zášah „osoby zvenčí“, aby úřady souhlasily s jeho propuštěním. „Pro ty, kteří nemají pomoc zvenčí, je naděje malá,“ vysvětluje několika málo, ale výstižnými slovy. Pak píše své staré italské přítelkyni a prosí ji, aby se obrátila na papeže Pia XII., aby v jeho prospěch zasáhl apoštolský nuncius v Madridu, protože ví, že: „Ostatní mohli díky této intervenci z Říma tábor opustit.“

O dva listy později se dozvídáme, že státní sekretariát se případem bude zabývat během několika dní a „znovu“ o něm informuje nuncia v Madridu. Zde složka končí. O osudu, který potkal tohoto mladého německého studenta, mlčí. Stejně jako u většiny žádostí o pomoc, o nichž svědčí ostatní spisy, se výsledek žádosti neuvádí. V našich srdcích se okamžitě objeví naděje, že se to podařilo. Naděje, že Werner Barasch byl později osvobozen z koncentračního tábora a mohl se připojit ke své matce v zámoří.

V tomto konkrétním případě se naše přání splnilo: pokud budete hledat ve zdrojích na internetu, najdete jeho stopy z roku 2001. Nejenže existuje autobiografie, která líčí jeho vzpomínky jako

„přeživšího“, ale v online sbírkách *United States Holocaust Memorial Museum* je dokonce dlouhý videorozhovor, v němž sám Werner Barasch ve svých 82 letech vypráví svůj neuvěřitelný příběh (*Oral History* č. RG-50.477.0392). Dozvídáme se tedy, že rok po dopise s výzvou papeži byl propuštěn z tábora Miranda a v roce 1945 se konečně mohl připojit ke své matce a sestře v USA. Tam pokračoval ve studiu na univerzitě v Berkeley, MIT a Coloradské univerzitě a poté pracoval jako chemik v Kalifornii. Díky stále se rozšiřující síti online zdrojů si tentokrát můžeme oddechnout.

Dokumenty

Zvláštní dokumentární dědictví, které se od ostatních archivních cyklů odlišuje již názvem, který mu byl dán: „Židé“. Je to cenné dědictví, protože shromáždí žádosti o pomoc, které papeži Piovii XII. zaslali pokřtění i nepokřtění Židé po začátku nacisticko-fašistického pronásledování.

Dědictví, které je nyní na popud Jeho Svatosti papeže Františka snadno přístupné celému světu díky projektu, jehož cílem je zveřejnit na internetu kompletní digitalizaci archivních sérií.

Jedná se o řadu „Židé“ *Historického archivu Státního sekretariátu - Sekce pro vztahy se státy a mezinárodními organizacemi (ASRS)*. Série čítající celkem 170 svazků, které jsou součástí fondu *Fondo Affari Ecclesiastici Straordinari (AA. EE. SS.)*, vztahující se k pontifikátu Pia XII. - I. část (1939-1948), a které jsou již od 2. března 2020 k dispozici k nahlédnutí badatelům z celého světa v čítárně Historického archivu.

Tehdejší Posvátná kongregace pro mimořádné církevní záležitosti (od níž je odvozen název archivního fondu), obdoba ministerstva zahraničních věcí, pověřila diplomatického minutanta (Mons. Angela Dell'Acqua), aby se zabýval žádostmi o pomoc, které přicházely k papeži z celé Evropy, s cílem poskytnout veškerou možnou pomoc.

Žádosti se týkaly víz nebo pasů za účelem vycestování, útočiště, shledání s rodinným příslušníkem, propuštění z vazby, přemístění z jednoho koncentračního tábora do druhého, zpráv o deportované osobě, poskytnutí jídla nebo ošacení, finanční podpory, duchovní podpory a dalších.

Každá z těchto žádostí představovala soubor, který byl po zpracování určen k uchování v dokumentárním cyklu nazvaném „Židé“. Existuje více než 2 700 dokumentů, které obsahují žádosti o pomoc určenou téměř vždy celým rodinám nebo skupinám osob. Tisíce lidí pronásledovaných pro příslušnost k židovskému náboženství nebo pro pouhý „neárijský“ původ se obrátily na Vatikán s vědomím, že jiným se dostalo pomoci – jak píše sám mladý Werner Barasch.

Žádosti dorazily na Státní sekretariát, kde byly aktivovány diplomatické kanály, aby se pokusily poskytnout veškerou možnou pomoc s ohledem na složitost politické situace ve světovém měřítku.

Poté, co byly dokumenty z doby pontifikátu Pia XII. v roce 2020 zpřístupněny ke konzultacím, byl tento konkrétní seznam jmen nazván „Pacelliho seznam“ (tj. papeže Pia XII.), což je ozvěna známého „Schindlerova seznamu“. Ačkoli se oba případy liší, analogie dokonale vykresluje ve službách papeže neúnavně usilovale o poskytnutí konkrétní pomoci Židům.

Projekt zveřejnění archivních sérií online

Od června 2022 je na internetových stránkách *Historického archivu Státního sekretariátu – Sekce pro vztahy se státy a mezinárodními organizacemi* série *Židé*⁽¹⁾ dostupná na internetu ve virtuální verzi, která je volně přístupná všem.

Kromě fotokopii jednotlivých dokumentů bude k dispozici soubor s analytickým soupisem série, do něhož budou přepsána všechna jména příjemců pomoci, která se v dokumentech nacházejí. Zpočátku bude na internetu k dispo-

zici 70 % všech materiálů, které budou později doplněny o nejnovější rozpracované svazky.

Stejně jako v případě žádosti mladého Wenera Barasche nás většina z více než 2 700 spisů, které dorazily na Státní sekretariát a které nám dnes vyprávějí tolik příběhů o útěku před rasovou perzekucí, nechává se zatajeným dechem a zdroje s dalšími informacemi nejsou vždy k dispozici. Zpřístupnění formou digitalizace celé série *Židé* na internetu umožní potomkům těch, kteří hledali pomoc, pátrat po stopách svých blízkých z celého světa. Zároveň umožní vědcům a všem zájemcům volně a na dálku zkoumat toto zvláštní archivní dědictví.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Viz https://www.vatican.va/roman_curia/secretariat_state/sezione-rapporti-stati/archivio-storico/serie-ebrei/serie-ebrei_it.html.

Rozhovor s kardinálem Zenarim o Sýrii

Nunciatus v Damašku se v Římě setkal s papežem a zhodnotil aktuální stav v Sýrii: „Situace se zhoršila v atmosféře chudoby a rozdělení, ale Sýrie zmizela z radaru mezinárodních médií. Válka na Ukrajině naši krizi ještě prohloubila.“ Nunciem je již 13 let: „Měl jsem být emeritním už rok, ale cítím zodpovědnost. Papež mě povzbudil.“

Ani po tak dlouhé době si kardinál Mario Zenari stále nemůže zvyknout na scénérii rozervanosti a chudoby, která znetvořila tvář Sýrie. „Po dvanácti letech války není situace dobrá, v některých ohledech se dokonce zhoršila. Už dva až tři roky je Sýrie zapomenuta: covid, krize v Libanonu, nyní Ukrajina... zmizela z mediálního radaru.“

Kardinál byl v Římě, aby se zúčastnil plenárního zasedání ROACO (*Riunione Opere di aiuto alle Chiese Orientali*, organizace na pomoc východním církvím), kde je podle svých slov „veteránem“. V sobotu 18. června ráno se setkal s papežem: „Přinesl jsem mu pozdravy věřících a biskupů, ale také utrpení, velké utrpení obyvatelstva.“

V jaké situaci se nacházejí Sýřané?

Sýrie zůstává jednou z nejvážnějších humanitárních krizí na světě. Stačí říci, že kromě nespočtu mrtvých, které tento konflikt způsobil, je z původních 23 milionů asi 14 milionů lidí, kteří jsou mimo své domovy, mimo své vesnice, mimo svá města. Na druhou stranu je asi 7 milionů vnitřně vysídlených osob, které žijí pod stromy nebo ve stanech. Letošní zima byla obzvláště krutá, zejména na severozápadě, a mnoho stanů se pod tíhou sněhu



Kardinál Mario Zenari

zřítilo. Kromě toho jsou v sousedních zemích miliony uprchlíků. Takže obrovská humanitární katastrofa. Obrovská.

Existují nějaké známky nebo naděje na zlepšení?

Ne, v tuto chvíli není na konci tunelu žádné světlo. Nevidíme rekonstrukci, nevidíme ekonomický rozjezd. S válkou na Ukrajině se otázka zrušení sankcí stala ještě problematičtější. Především jsou tu sankce Evropské unie a americké sankce, které jsou ještě tvrdší a trestají ty, kdo chtějí odjet do Sýrie, aby obnovili a znovu nastartovali ekonomiku. Válka na Ukrajině z tohoto pohledu situaci v Sýrii zcela jistě zhoršila. Lidé, mnoho lidí proto ztratili naději. Zejména mladí lidé, kteří se usilovně snaží emigrovat a žádají nás, abychom jim pomohli odejít. To je také obzvláště těžké pro místní církve, které opustila více než polovina křesťanů, v některých případech dokonce dvě třetiny. Škodí to i samotné sýrské společnosti, protože, jak jsem vždy říkal, křesťané svým otevřeným, univerzálním a podnikavým duchem, svým nasazením ve vzdě-

lávání a zdravotnictví skutečně podporují celou zemi. Po dvou tisících letech historie nyní mizí. Jejich nepřítomnost nebo nucený odchod jsou ranou pro všechny.

Přesně před rokem jste, Vaše Eminence, do našich mikrofonů prohlásil, že jakmile utichne rachot zbraní, vybuchne v Sýrii další „bomba“, a to bomba chudoby. Zhoršila se situace i v tomto ohledu?

Situace se zhoršila a zhoršuje se dál, o čemž svědčí některé scény v Damašku nebo v jiných městech, kde jsou vidět fronty lidí před pekárny, které prodávají za státem povolené ceny. Během války je nikdo neviděl. To znamená, že lidé nemají peníze na jídlo a chodí do pekáren, kde si koupí chleba za sto syrských lir místo za tisíc... Je to opravdu ohromující. Pak není benzin, je obrovský problém ho sehnat, a to si myslím, že Sýrie má několik ropných vrtů, které by pokryly velkou část národní potřeby. A opět, není tu nafta: lidé neměli palivo, aby si mohli v zimě, která byla, jak jsem řekl, velmi krutá, zapálit kamna. Myslíme tedy na ty, kteří trpěli zimou, zejména na starší lidi a děti. Chybí základní potřeby, které považujeme za samozřejmost, jako je elektřina. Ve většině Sýrie je jen dvě hodiny denně. Není tam plyn na vaření... Jen si vzpomeňte, že během postní doby jsem měl tři farnosti z Itálie, které mi nabídly pomoc, a napadlo mě, že v Sýrii existují vývařovny, které rozdávají teplé jídlo rodinám. Měl jsem velkou radost, řekl jsem jim: „Vybrali jsme 10 až 20 tisíc eur, můžeme zvýšit počet lidí a také službu, dělat ji čtyřikrát týdně místo tří.“ Odpověděli: „Ve skutečnosti jsme museli snížit počet míst ze tří na dvě.“ A proč? Protože zde není plyn na vaření. Chápete tedy, že se pohybujete v minovém poli. Peníze jsou, jako v tomto případě, ale ne na základní potřeby. Proto říkám, že není cesty ven.

Papež v několika nedávných projevech odsoudil probíhající tragédii na Ukrajině a vyzval nás, abychom nezapomínali na jiné války ve světě. A Sýrie je jednou z prvních z nich...

Ano, na Sýrii se skutečně zapomnělo. Z radaru mezinárodních médií se vytratila. Není to jen kvůli konfliktu na Ukrajině, ještě předtím tu byl covid a fi-



Sýrie je rozervaná země. Pět armád pěti mocných národů je stále ve vzájemném sporu.



nanční krize libanonských bank, což byla mimochodem rána pro Sýrii, protože všichni, dokonce i církve přijímající humanitární pomoc, měli uložené peníze v libanonských bankách. Již několik let je obtížné převádět peníze a zejména je přijímat. Kromě toho se snižuje pomoc křesťanských humanitárních organizací: ty se nadále zabývají Blízkým východem, ale nyní je zjevně naléhavější Ukrajina. Navíc ze čtyř humanitárních koridorů, které existovaly ještě před dvěma nebo třemi lety, zbyl jen jeden: závisí na rezolucích Rady bezpečnosti, které lze vetoovat. Mandát OSN pro tento koridor vyprší 10. července a já doufám a modlím se, aby nebyl ukončen. To by byla katastrofa! Ale riziko tu je. Jak vždycky říkám, jedna krize poškozují druhou. To opravdu bolí a lidé se cítí opuštěni.

Vnímáte určitý nepoměr v pomoci a pozornosti mezinárodního společenství? Možná, že po dvanácti letech války v Sýrii převládlo to, co papež nazval „zvykem“?

Řekl bych, že ano, je tu určitý rozdíl. Západní země, které mohou pomoci, mají doma krizi, takže jejich pomoc Ukrajině je pravděpodobně významnější. Stejně jako politická pozornost. Blízký východ se nachází v zóně nepokojů, které trvají

již několik let... Zejména Sýrie je opravdu rozervaná. Pět armád pěti mocných národů je stále ve vzájemném sporu. Je to tedy i politicky nepřehledné.

V některých regionech, jak jste řekl, začali lidé dokonce používat jinou měnu. Jak hluboké jsou tyto rozdíly?

Ano, mezi pěti armádami, které jsem zmínil, vstoupila jedna, aniž by byla povolána: je to turecká armáda. Obsadila území na severu Sýrie, zejména oblast v severozápadní provincii Idlib. Některé infrastruktury, například telefonní operátory, poskytuje Turecko a již nějakou dobu se používá turecká měna. Pak je tu severovýchod, který je pod vlivem a správou Kurdů, kteří mají ropné vrty. A je tam také část americké armády. Izrael také pravidelně podniká útoky na vojenské cíle Hizballáhu nebo Íránu. Minulý týden poprvé bombardovali ranvej damašského letiště. Nezapomínejme také na to, že některé části země jsou obsazeny zločineckými gangy nebo zbytky takzvaného Islámského státu. Je to zkrátka Sýrie, která ztratila svou jednotu. Pohled na tuto politickou mapu je opravdu nepříjemný, člověk neví, kde začít, aby ji opravil. To je katastrofa...

Od roku 2008 jste nunciem v Damašku. Dobrých třináct let...

Ano, jsem nejstarší z papežských zástupců a děkan diplomatického sboru.

Tváří v tvář všemu, co jste popsal, a scénáři, který je přinejmenším sklíčoví, přemýšlel jste někdy o odchodu nebo žádosti o přeložení? Co vás stále drží na místě?

Zrovna v sobotu ráno jsem o tom mluvil se Svatým otcem, který mě velmi povzbudil a připomněl mi, že před šesti lety dal „dar“ Sýrii ve formě nuncia, který je kardinálem. Situace je jistě složitá, jsou tu politické, diplomatické a humanitární problémy, ale cítím odpovědnost. Měl jsem se stát emeritním už před rokem, ale právě díky tomuto papežovu daru pokračuji. Alespoň dokud mi Bůh bude přát a dopřeje mi zdraví.

Salvatore Cernuzio - Vatican News
Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html

(Redakčně upraveno)

Nebe nad močály (2)

Životopisný román sv. Marie Goretti (16. 10. 1890 – 6. 7. 1902)

Malý kamenný domek s křivými dveřmi a okny, ale co v něm bylo štěstí! Mladý Alois Goretti, který si právě odsloužil vojnu, se setkal s devatenáctiletou osiřelou Assuntou. Rodiče ani nepoznala. Přecházela ze služby do služby, musela těžce pracovat, nikde neměla domov, vždy a všude byla bez ochrany. Byla urostlá a krásná, mládenci jí nadbíhali a musela vyslechnout několikrát vyznání lásky. Nebylo pro ni vždy lehké uniknout. Raději chtěla zůstat chudá a sama, než dopustit se něčeho, čím by urazila Boha. A když ji spatřil Alois Goretti, zalíbila se mu krása její duše a ona mu z celé duše řekla u oltáře své „ano“.

Potom se nastěhovala do jeho domku, ke kterému patřil kousek pole. Říkalo se o něm, že není větší než dlaň, tak malé bylo. Prvního synáčka museli rodiče vrátit Bohu. Potom přišel na svět Angelo a o dva roky později, 16. října 1890, narodilo se jim děvčátko, jemuž dali na křtu svatém jméno podle Matky Boží – Marie. V rodinném kruhu ji volali „Marietta“. Za rok po ní se narodil Marian. Ale pro tři děti už peníze nestačily. Proto se rozhodli pronajmout si kousek půdy nedaleko Corinalda v Paliane. Opustit Corinaldo nebylo pro ně věru lehké. Čtyřletá Marie se nemohla rozloučit s milým místem. Odcestovali vlakem.

Třebaže nový domov ležel na rovině, vál tu čerstvý vítr z hor. Z okolních kopců Apenin bylo vidět i moře. Krajina se zelenala. Na stránkách zrály hrozny a stromy byly obsypány olivami a pomeranči. Assunta chodila na pole a Marie se starala o své sourozence. Angelo měl šest a Marian tři roky. Děti si rády hrály na lukách. A Marie ráda pomáhala matce. Když bylo Marianovi šest roků, Marietta začínala dokonce i vařit. Potom přibýly do rodiny ještě dvě děti, Alessandro a jako poslední Ersilia.

Po tříleté námaze dostali rodiče za všechno jen malou odměnu. Proto využili

příležitosti, nabídky v novinách: Hledají se rolníci pro Pontinské močály, kteří by je odvodnili a hospodařili na nich. Močály měly rozlohu 350 čtverečních kilometrů. Část jich už byla na státní útraty vysušena. Několik velkostatkářů si z nich slibovalo veliký výnos, kupovali za laciný peníz velké plochy a najímali na ně rolníky. Tehdy sliboval hrabě Attilio Mazzoleni zemědělským dělníkům, přihlásili se u něho do práce, že budou jíst místo kukuřičného chleba chléb pšeničný. Ale pšenici si museli nejdříve vypěstovat těžkou prací na bažinaté půdě.

* * *

Když se rodina Gorettiových rozhodla vystěhovat se, připojil se k nim i rolník Serenelli se synem Alessandrem. Vydali se na cestu. Gorettiovi zvlášť a Serenelliovi také zvlášť. Alois a Assunta naložili svůj chudý majetek – několik přikrývek a kuchyňských hrnců – na káru a s malou Ersilií odvezli. Otec tlačil káru a chlapci mu střídavě pomáhali. Matka jako poslední šla pohřížená do svých myšlenek.

K srdci si tiskla malý obrázek Matky Boží Bolestné. Ani jejímu manželovi nebylo lehké opustit dům v Paliane, kde spolu zakusili sice mnoho nouze a starostí, ale i štěstí. Posilňovala je naděje v lepší budoucnost. Proto se obrátil na Assuntu a volal: „Assunto, nebuď tak ustrašená, už nám nebude nic chybět. Jen když jsme zdraví a máme se rádi. Práce se ne-

bojíme. Boží požehnání půjde s námi.“

„Máš pravdu. Už kvůli těm nevinným dětem nás Bůh neopustí.“ Cestování trvalo několik dní. Nocovali v prázdných boudách, ve stodolách nebo

pod širým nebem, jak se kde dalo. Jednoho dne se ukázali lidé a uviděli tři domy stojící na malé rovině.

„Ano, to jsou Ferriere!“ – Už ani nohy necítili, když zastavili před nejstarším z těch tří domů. Říkali mu „Starý dům“. Byl dlouhý a úzký jako truhla. Šindelová střecha byla děravá a schody rozbité.

„Tady?!“ vykřikl ustrašeně současně s Assuntou Alois Goretti. Kam se oko podívalo, všude rovina a samý močál. Do nekonečna. Ale děti křičely: „To je pěkný dům!“ Vběhly do něho, vždyť jim připadal jako zámek z pohádky. Jenže děrami toho zámku profukoval vítr, ve světnicích opadávala omítka a stěny byly plné trhlin. V kuchyni stál otevřený krb, dlouhý stůl, několik lavic a stoliček, ze kterých trčela sláma. Rodiče nacpali slamníky kukuřičnou slámou a narovnali je po zemi. To byla provizorní lůžka, než jim otec sbil z prken dřevěné postele. Assunta se zbožnou úctou zavěsila na stěnu obraz Bolestné Matky Boží. Tady měla být jejich rodinná kaplička. Tady měla Matka Boží Bolestná vládnout nad močály, kde budou pracovat.

* * *

Alois Goretti se probral ze zadumání. „Assunto, myslela jsi na to, že se někdy dostaneme do této krajiny? Je to samá pustina a jsme tu se Serenelliiovými sami.“ – „Aloisi, jsi nespravedlivý, když se o nich tak méněcenně vyjadřuješ. Sám jsi je přece přemlouval, aby šli s námi.“ – „Možná, že jsem se zmýlil. Jenže si dobře všímám, jak tě starý využívá. Dohodli jsme se na tom, že mu budeš vařit, a zatím co všecko od tebe a od děvčete nechce! Marietto, udělej tohle, Marietto, udělej tohle! A tak to jde po celý den. A k tomu ještě ten jeho Alessandro!“

Assunta vstala, položila mu ruce na ramena a řekla rázně: „Teď nenaříkej, ale poslechni! Buďme vděční za to, co máme! Život není lehký. Co je těžké, musí se hrdinně snášet! Tak nás učí víra a svaté náboženství!“ – „Assunto, s tebou snesu všecko!“ odpověděl jí.

Truhly

Mladá komtesa přišla v jezdeckém oblečení ke svému otci. Hrabě Mazzoleni odložil noviny a pozoroval se zálibou svou plavovlasou dceru. Okna zámku byla otevřena dokořán. Lehký větřík nadnášel záclony.

„Tady nevoní mimózy, tady je cítit jen odporný močál,“ nadhodila komtesa. – „Toho užiješ co nejdříve v římských zahradách a při tanečních zábavách,“ těšil ji otec. – „Všecko tu člověka unavuje a všecko tu smrdí.“ Otec ji pokáral: „Tvé



výrazy věru nejsou jemné a salonní.“ – „Vždyť tu není také vidět salonního člověka, všude jen dočerna opálení dělníci. A jak se musí chudáci dřít! Považ si, papá, nedávno jsem viděla v Nettunu to děvče ze starého domu. Tak roztomile stálo na trhu a drželo v ruce holubičku. Stále s tou holubičkou rozmlouvalo a mělo hlavu až u jejího zobáčku. Nabízelo ji nesměle kolemjdoucím. Konečně ji koupila jedna paní. Děvčátko si přepočítalo peníze, ale potom se dlouho a smutně dívalo za svou holubičkou, jako kdyby prodalo, co má nejraději. Chtěla bych jí dát k Velikonočním nějaké šaty.“

„Poslechni, jen si s tou chudobou nic nezačínej. Jsou to samé záhadné existence. Z velké části ztroskotanci. Na Velikonoce tu už tak jako tak nebudeš. V těch mlhách a při takovém množství moskytů by ti nebylo dobře. Pichne tě a máš malárii jistou a potom běda! Právě jsem dal objednat dvacet rakví. Jakmile vypukne mezi dělníky malárie, potom běda...!“

* * *

Starý Serenelli a Angelo se svými bratry pracovali na poli. Slunce už pořádně připalovalo. Na obdělávaných polích se už zelenalo obilí. – „Jak je to vděčná země,“ řekl Alessandro otcí, „už se nám začíná odměňovat za trochu námahy.“ – „Trochu námahy?“ řekl otec. „Však jsme celí propoceni!“

„Podívej, tatínku, co to tamhle jede?“ – Otec i syn si zaclonili oči a pozorovali, jak se na cestě k zámku kodrcá vůz se zvláštním nákladem. – „Co to jen může být? Angelo, pojď sem, Sandro, utíkej, jak můžeš, a podívej se, co to je.“ – „Vypadá to jako rakve,“ povídal Angelo, „ale kdo by v zámku umřel?“ – Za chvíli se Alessandro vrátil celý zadýchaný. „Rakve jsou to. Samé rakve. A je jich plná fůra. Ptal jsem se kočího, pro koho to veze, a on mi povídal, že je hrabě objednal pro každý případ.“ – „Co to má znamenat?“ ptal se polekaný Angelo. – „My máme umřít, aby tamti mohli žít!“ křičel Alessandro Serenelli. – „No, no, jen ne tak zhurta,“ napomínal ho jeho otec, „odkud máš takové revolucionářské myšlenky?“ – „Ty tady má každý dělník. V Nettunu, v kavárně v Conche i na ulicích v Cempomorto – všude je slyšet totéž. A teď ses o pravdivosti toho všeho přesvědčil na vlastní



Sv. Marie Goretti

oči.“ – „Zeptám se otce,“ řekl zamyšleně Angelo, „ten bude jistě vědět.“ – „I já to všechno dobře vidím, jenže nevím, co si mám o tom myslet.“

* * *

Alois Goretti vstupoval do knížecího zámku. V peněžence nesl přesně odpocítané nájemné. Po uhrabaných cestičkách šel trochu nejistě a zamířil do kanceláře. Prostřední bránou vycházela právě komtesa, rozrušená z rozhovoru se svým otcem. Zastavila se a hleděla na Aloise.

„Také jeden z novousedlíků,“ pomyslela si, „ale vypadá slušně.“ Přišla až k němu: „Jste z Ferriere?“

„Ano, jsem Alois Goretti.“ – „Neznáte to malé, asi desetileté děvčátko? Má kaštanové vlasy, pěkné černé oči, a když se směje, svítí mu bílé zoubky. Nedávno prodávalo v Nettunu holuby.“ – Goretti se trochu začervenal a potom řekl: „To je moje dceruška.“ – „Pěkné děvče, dávejte si na ni pozor,“ upozorňovala ho šelmovský. „Ráda bych jí něco dala. Co myslíte, nepotřebuje šaty?“ Otec najednou nevěděl, co říci. Byl na rozpacích. „Marietta by měla ze šatů jistě velkou radost,“ odpovídal uctivě. – „Vyzvedněte si tu potom balíček,“ pronesla váhavě. Uklonil se před ní skoro rytířsky, ale komtesa vyčítala jeho ledovou odměřenost. Potom zahrnul za roh zámku, odkud bylo vidět do dvora. Stál tam žebříňák a lidé skládali rakve. „Kolik jich jen je? A pro koho?“ zeptal se starého zahradníka. „Pro

koho? Pro oběti močálů. Doba moskytů se už blíží a musí se myslet na všechno.“

V kanceláři hodil Goretti peníze na stůl před úředníka. Ten si všiml zachmuřené tváře nového osídlece. Dvakrát přepočítal peníze, napsal potvrzení a Goretti se vytratil. – „Co mu je?“ přemýšlel potom úředník. – Balíček tam nechal. „Ať si jej vezme, kdo chce.“ A loudal se zamyšleně k domovu.

* * *

Marie mu přiběhla naproti. „Tatínku, tatínku!“ volala na něho. Goretti se podíval na její šaty. Všiml si, jak jsou ošumělé, dole už otrhané a roztřepené. Rád by jí dal nové, nebo aspoň slušné. Ale už ho držela opálenýma rukama a dívala se na něho jiskrnýma očima.

„Otče, jídlo je už hotové, jsi unaven, vid'. Pojď k mamince.“

„Tatínku, do zámku přivezli vůz s rakvemi, nevíš, pro koho?“ ptaly se děti. – „Ach, děti, já to viděl, jak je skládali. Jsou to rakve pro nás! Pamatujte si,“ povídal položertovně, „ta první je pro mě.“ – Všichni se zarazili. Ani Gorettimu to nebylo jedno.

*(Pokračování)
Redakčně upraveno*

Pramen: Nebe nad močály. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2008. Druhé, přepracované vydání, dotisk.

Pondělí 11. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (43. díl): Tomáš Špidlík – jezuita a kardinál – I. díl **6:25** Manželská setkání **6:35** Cimbál Classic: kostel sv. Šimona a Judy v Praze **7:55** Dům ze skla?: Francesca Šimuniova OSB **9:05** Jezuitské redukce v Paraguaji **9:25** Outdoor Films s Ninou a Peterem Csonkovými (90. díl): S freestyle kajakem na stupně vítězů **10:55** Sedm divů v Těrchově **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:15** Hledání skrytých svatých míst: Istanbul 2 **14:10** Za obzorem: Petr Jašek – Pronásledování křesťanů ve světě **14:50** Noční univerzita: doc. Marek Šmíd – Vatikán a totalitní ideologie 20. století **16:10** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Nový Zéland **16:20** Sedm výprav Josefa Vágnera (6. díl): Simba a ti druzí **18:00** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Vzkříšení Naimského mládence **18:15** Sedm dní na hoře TÁBOR **19:00** Tomáš Kočko & Orchestr na Mohelnickém dostavníku 2012 **19:17** Pomoc, která se točí **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:15** Biblická studna **21:20** Harfa Noemova: Mladí talentovaní interpreti na Žofině **21:45** Za obzorem: Petr Jašek, pronásledování křesťanů ve světě **22:25** Bulharsko: Kořeny Romů **23:00** Kulatý stůl: Závislost na internetu – nutné zlo? **0:25** Recitál Slávka Klecandra a Oborhu **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 12. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (44. díl): Tomáš Špidlík – jezuita a kardinál – II. díl **6:25** Slezská lilie 2020: Benefiční koncert s překvapením pro Nadační fond Betlém nenarozeným **8:05** Noční univerzita: Michal Steiner – diskuze k přednášce Jak přinášet hojné ovoce **9:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (136. díl): Jaroslav Krček a Musica Bohemica **10:25** Setkání: Lenka Procházková – Růžodol **10:35** Svět podle Jana Pavla II. **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:15** Kaplani naděje: Ondřej Doskočil a Ludmila Michalová Mikšíková **13:30** Flešbky – Godzone podcast **14:05** Za obzorem: Martin Kop a příběh Dietricha Bonhoeffera **14:40** Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje **16:15** Muzikanti, hrajte **16:45** Na počátku rodina (1. díl): Máme velkou rodinu **18:00** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Kající hříšnice **18:15** Animované biblické příběhy: Ježíšovy zázraky **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Florence Nightingale (1820–1910) **19:10** Grotosky Bustera Keatona: Frigo a strážníci **19:25** Zpravodajské Noeviny: 12. 7. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Klapka: S Martem Eslemem **21:25** Za obzorem: Martin Kop a příběh Dietricha Bonhoeffera **22:00** Fotografa lidských duší **22:20** V pohorách po horách: Zlatý chlum – Zlatohorská vrchovina **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:35** Terra Santa News: 6. 7. 2022 **0:00** Hans Frei **0:45** Likvidace lepry **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 13. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (45. díl): František Václav Lobkowicz – biskup **6:25** V pohorách po horách: Boubín – Šumava **6:40** Zpravodajské Noeviny: 12. 7. 2022 **7:05** Noční univerzita: doc. Marek Šmíd – Vatikán a totalitní ideologie 20. století **8:25** Přehrada Kružberk 1957–2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **8:45** Budu pomáhat: APLA: Asociace pomáhající lidem s autismem **9:05** U Pastýře: hostem dramatik Karel Steigerwald **10:10** Varšava 1943–1944: boj za svobodu **11:05** V pohorách po horách: Chabeneč – Nízký Tatro **11:15** Pěšky hezky česky: Svatojakubská cesta **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kostela Narození Panny Marie, Želiv [L] **13:00** Valašské tance z Rožnovska: Rožnovské slavnosti 2019 **14:05** Za obzorem: olympionik Jakub Tomeček **14:40** Zpravodajské Noeviny: 12. 7. 2022 **15:00** Sedm výprav Josefa Vágnera (8. díl): speciál **16:05** ARTBITR – Kulturní magazín (8. díl): Vzpomínka na prof. Františka Dvořáka **16:15** Ateliér užité modlitby: Marek

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV



■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Orko Vácha a Katka Lachmanová **17:20** Příběhy psané životem: BanglaKids – únik z chudoby [P] **17:38** V pohorách po horách: Vojšické louky – Bílé Karpaty **18:00** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Podobenství o rozsévání **18:10** Strýček Emu: Čas **18:25** Na cestě k Otcovu domu **18:40** Grotosky Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **19:25** Terra Santa News: 13. 7. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:20** Ruce Panny Marie **21:45** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Marnotratný Otec **23:20** Hledání skrytých svatých míst: Istanbul 2 **0:10** Za obzorem: olympionik Jakub Tomeček **0:40** 20 let Akademie Václava Hudečka: Luhačovice **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 14. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (47. díl): Jaroslav Šindelář – sochař a malíř **6:25** Pěšák Boží **7:15** Modlitba se čtením a ranní chvály: Želiv, kostel Narození Panny Marie [L] **8:00** Terra Santa News: 13. 7. 2022 **8:25** Ve službě Šuarů **9:05** Historiky (3. díl): Chcela som si vzíat život [P] **9:10** O Mysu dobré naděje **9:30** Kulatý stůl: Závislost na internetu – nutné zlo? **10:55** Plnou parou do srdce Beskyd **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [L] **13:20** Svět podle Jana Pavla II. **14:25** Za obzorem: P. Josef Toufar, 120. výročí narození [P] **15:00** Poutníci času: S Petrem Nežulíem **15:20** Lednický park vypravuje **15:45** Stíny nad Libavou **16:30** Můj chrám: Kateřina Koubová, šéfredaktorka Katolického týdeníku, kostel Povýšení svatého Kříže v Karvině **16:50** Zpravodajské Noeviny: 12. 7. 2022 **17:15** Nešpory: Želiv, kostel Narození Panny Marie [L] **18:00** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Dům na skále **18:15** ARTBITR – Kulturní magazín (15. díl): o P. Josefu Toufarovi **18:30** Když bolí duše: Syndrom vyhoření a deprese **19:35** Setkání: Šimon Heller – kostel sv. Jakuba staršího v Jílovicích **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:15** Toufar **21:20** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Alexandr Vondra [P] **21:35** Za obzorem: P. Josef Toufar, 120. výročí narození **22:05** V pohorách po horách: Ploská – Velká Fatra **22:20** Cvrlikání (64. díl): Mirek Kemel + Vladimír Javorský (jako host) **23:30** Libérie – Rýmy a rytmy Libérie **0:05** Jánošíkove dni 2020 **0:30** Arbitráž **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 15. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi – televizní pracovníci a divadelníci **6:30** Kmochův Kolín 2019: Monsterkoncert blok A **7:15** Setkání s Komenským – Alfred Strejček **7:50** Poznáte je po ovoci **8:45** Nebe nad hlavou **9:10** Příběhy psané životem: BanglaKids – únik z chudoby **9:30** Biblická studna **10:35** Grotosky Bustera Keatona: Frigo jako obětní beránek **11:00** S NOAchem po Izraeli **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kostela Narození Panny Marie: Želiv [L] **12:50** Poutníci času: S Hanou Svobodovou **13:05** Dítě 31 **13:40** Hovory z Rekovic: Jaroslav Kneisl **14:05** Za obzorem: Tomáš Etzler a dokumentární film Nebe **14:40** Na počátku rodina (2. díl): Právními, dovolená **15:45** Tomáš Kočko

& Orchestr na Mohelnickém dostavníku 2012 **16:05** Výpravy do divočiny: Veterináři bez hranic **17:05** Mladí salesiánští misionáři – Argentina – Mapučové **17:20** Krivky duše (1. díl): Relácia s inšpiratívnymi ženami [P] **18:00** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Podobenství o pokladu **18:15** Grotosky Bustera Keatona: Frigo a kráva **19:35** Setkání: Marek Výborný – Chlumeck u Luže **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: O křesťanské spiritualitě ekumenicky **21:25** V pohorách po horách: Vítkovská vrchovina – Nízký Jeseník **21:40** Harfa Noemova: Claudio Monteverdi **22:05** Za obzorem: Tomáš Etzler a dokumentární film Nebe **22:40** Outdoor Films s Janem Jenkou a Lukášem Kuldou (82. díl): S parkuristy do světa **0:15** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2020, 1. díl **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 16. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (49. díl): Josef Koláček – bývalý šéf Radio Vaticana **6:25** ARTBITR – Kulturní magazín (8. díl): Vzpomínka na prof. Františka Dvořáka **6:40** Setkání: Pavel Svoboda – kostel svatého Jakuba Většího v Pflouči **6:50** Janomavské v Brazílii **7:15** Modlitba se čtením a ranní chvály: Želiv, kostel Narození Panny Marie [L] **8:00** Strýček Emu: Čas **8:10** Animované biblické příběhy: Ježíšovy zázraky **8:40** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **8:45** Animované příběhy velikánů dějin: Florence Nightingale (1820–1910) **9:20** GOODwillBOY VI. (2. díl) **10:00** Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír **10:05** Na startu **10:30** Viac ako piešeň (4. díl): Jana Zubajová a pieseň Verny Boh **10:45** Flešbky – Godzone podcast **11:15** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Alexandr Vondra **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z chrámu Sv. Anny v Jeruzalémě, Národní pouť do Svaté země **13:20** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánské bazilika **13:30** Básník oravské přírody Zdeno Horecký **14:05** Jak potkávat svět (37. díl): S Jiřím Černým **15:30** Peru – Osm sester **16:00** Dudácké štandry: Chodské slavnosti 2015 **17:00** V pohorách po horách: Vír – Via ferrata (Drahanská vrchovina) **17:15** Nešpory: Želiv, kostel Narození Panny Marie [L] **18:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (1. díl): Úžas a zděšení: Zjevení Boha, který se stal člověkem **18:55** Poutníci času: S Petrem Modlitbou **19:15** Výběrčí nájemného **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:15** Dobrodružství před kamerou [P] **21:20** Život Ježíše Krista (1/2) **22:50** Přejeme si mír **0:05** Kristovy stopy v Římě **0:55** Letem jazzem (4. díl): Autorská tvorba **2:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 17. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (50. díl): František Koutný – vicerektor římského Nepomucena **6:25** Co pro tebe znamená Campfest **6:45** Stopy hutě **6:55** Nebojte se! CSM 2017 **7:40** Moje obrazy jsou dílem staletí **8:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (172. díl): Hudba, toť akord! **9:30** Za obzorem: P. Josef Toufar, 120. výročí narození **10:05** Poutníci času: S Leticí Vránovou Dytrychovou **10:30** Mše svatá z kostela Narození Panny Marie: Želiv [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:00** Stíny nad Libavou **13:50** Muzikanti, hrajte **14:25** Život Ježíše Krista (1/2) **16:00** Dobrodružství před kamerou **17:05** Ťažká muzika **17:35** Za mřížemi [P] **18:00** Sedmihlásky (14. díl): V širém poli studánečka **18:05** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **18:35** Animované biblické příběhy: Milosrdný Samaritán **19:05** Strýček Emu: Divadlo **19:20** V pohorách po horách: Velký kotol – Jeseníky **19:30** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Alexandr Vondra **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Bůh v Krakově **21:55** Dokořán: S Petrem Pithartem **22:50** Slavnostní koncert k 30. výročí trvání ČSFB: Brno, Besední dům **0:10** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:25** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondělí 18. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský – básník a filosof **6:30** Bez hábitu naživo: Z kláštera sester klarisek – kapucínek ve Šternberku **7:25** Za operou **8:15** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2020, 2. díl **9:00** Počasí [P] **9:05** Pěšky hezky český: Cyrilometodějská stezka **9:25** Outdoor Films s Viktorií Lörinczovou a Tomášem Vaňourkem: Cesta jako žádná ze sta **11:00** Středoafriická republika – Když se pomsta stane zákonem **11:30** Počasí **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z Lorety v Boru u Tachova **13:10** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (1. díl): Úžas a zděšení: Zjevení Boha, který se stal člověkem **14:05** Počasí **14:10** Za obzorem: VOŠ publicistiky Praha **14:45** V pohorách po horách: Prachovské skály – Český ráj **14:55** Klapka: S Janem Kuskou **16:00** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Liberalismus, svoboda, konzervatismus **17:15** Krajané z Gerníku **17:50** Počasí **18:00** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Utišení bouře na moři **18:15** O zaniklé Karvině **19:00** Sekvoj na Mohelnickém dostavníku 2012 **19:30** Církev za oponou: Křesťanské hodnoty **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:15** Biblická studna: S Janem Roskovcem **21:20** ARTBITR – Kulturní magazín (12. díl): S překladatelkou Jarkou Vrbovou **21:30** Za obzorem: VOŠ publicistiky Praha **22:10** Missio magazín: Červenec 2022 **22:30** Kulatý stůl: Mary's Meals **0:00** Večer chval (99. díl): Lamačské chvály **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 19. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (52. díl): Petr Larva – sklářský tvárník **6:30** Slavnostní koncert k 30. výročí trvání ČSFB: Brno, Besední dům **7:50** Ateliéř užité modlitby: Marek Orko Vácha a Hana Kašpárková **9:00** Počasí [P] **9:05** Světověznámé výšivky z Cífera **9:20** Mlčení Martina Scorseseho **9:50** Setkání: MUDr. Vít Kaňkovský – křížová cesta u Mysliboře **10:00** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Marnotratný Otec **11:35** Počasí **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z kostela Navštívení Panny Marie v Lechovicích **13:00** Poletuchy: Na skok do Štramberka **13:50** Počasí **14:00** Za obzorem: Karel Janko, polární ekolog **14:35** Godzone ženská konference 2020 (1. díl): Esencia **15:20** Adopce srdce **16:00** Muzikanti, hrajte **16:35** V pohorách po horách (6. díl): Radhošť **16:45** Kopeček plný oveček **17:55** Počasí **18:00** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vzkříšení Jairovy dcery **18:10** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **18:40** Animované biblické příběhy: Milosrdný Samaritán **19:10** Groteský Bustera Keatona: Frigo a strážníci **19:25** Zpravodajské Noeviny: 19. 7. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:15** Klapka: S Petrem Francánem **21:20** Když vyschnou studny [P] **21:35** Za obzorem: Karel Janko, polární ekolog **22:10** Má vlast: Štípa **23:30** Terra Santa News: 13. 7. 2022 **23:55** Výpravy do divočiny: Biodiverzita a vymírání druhů **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 20. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (53. díl): Jiří Kotalík – historik architektury **6:30** Zpravodajské Noeviny: 19. 7. 2022 **6:55** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Liberalismus, svoboda, konzervatismus **8:10** Putování Modrou planetou: Austrálie **9:00** Počasí [P] **9:05** Na pořadu rodina (2. díl): Prázdniny, dovolená **10:10** Poutníci času: S Jairem Jirmejahu Jerochimem **10:30** Chaplin obchodním příručím **11:00** Bulharsko: Kořeny Romů **11:30** Počasí **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách: Malý Kriváň – Malá Fatra očima Jiřího Kráčalíka **13:00** Dudácké štandrtle: Chodské slavnosti 2015 **14:00** Počasí **14:05** Za obzorem: J. G. Mendel, 200. výročí narození [P] **14:40** Když vyschnou studny **15:00** Flešbky – Godzone podcast **15:35** Zpravodajské Noeviny: 19. 7. 2022 **16:00** U Pastýře:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV



■ Vysílání denně **6.00 - 1.00 hod.**
■ Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

S poslancem Markem Bendou **17:00** Za tajemstvím šumavských lesů **17:50** Počasí **18:00** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Ježíš a Samařanka **18:15** Strýček Emu: Divadlo **18:30** V pohorách po horách (16. díl): Klášťov **18:40** Groteský Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **19:25** Terra Santa News: 20. 7. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:15** Večer chval (79. díl): Současné písně chval **21:20** Za obzorem: J. G. Mendel, 200. výročí narození **21:55** Noční univerzita: P. Angelo Sclarano – Jeden člověk měl dva syny **22:50** Setkání: Pavel Svoboda – kostel svatého Jakuba Většího v Přelouči **23:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (1. díl): Úžas a zděšení: Zjevení Boha, který se stal člověkem **23:55** Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 21. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (54. díl): Pavel Smetáček – jazzman a diplomat **6:25** V pohorách po horách: Suchá Belá – Slovenský ráj **6:40** Opavská inspirace **6:55** Královna a Matka Chorvatů **7:40** Terra Santa News: 20. 7. 2022 **8:00** Plody Medžugorje [P] **8:15** Hlubinami vesmíru s dr. Petrem Marešem, ESERO **9:00** Počasí [P] **9:05** Don Rua – nástupce **9:30** Kulatý stůl: Proč máme obavy z psychiatrie? **11:05** Irák – Ninivské pláne: Exodus **11:35** Počasí **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z baziliky svatého Petra ve Vatikánu u příležitosti národní pouti 2019 **13:15** Slavnostní koncert k 30. výročí trvání ČSFB: Brno, Besední dům **14:35** Počasí **14:40** Za obzorem: Ikonopisec Martin Damian a tvorba ikon **15:10** Výběrčí nájemného **15:40** Z Nursie na Sampor **16:00** Zpravodajské Noeviny: 19. 7. 2022 **16:20** Cenkolo: svědectví o Lásce, milosrdenství a přátelství **17:05** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **17:45** Dědek a jeho kreslený svět: Sliby chyby **17:50** Počasí **18:00** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Uzdravení nemocného u rybníka Bethesda **18:13** Staňte se soli **18:55** Uganda, trpící perla Afriky **19:25** Zachraňme kostely: Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:15** Cvrlikání (61. díl): Ondřej Fencel Trio **21:20** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Jaroslav Vrbenský [P] **21:30** Za obzorem: Ikonopisec Martin Damian a tvorba ikon **22:05** Outdoor Films se Zuzanou Smetanovou (66. díl): Putování po Gruzii a Kyrgyzstánu **23:35** Janomamové v Brazílii **0:00** Výpravy do divočiny: Zátoka nosatých opic **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 22. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec – kytarový virtuos **6:25** Smírcí kříž **6:55** František Derfler u stolu **7:45** Do varu s Maxem Kašparů: Duchovní a duševní zdraví **8:00** Godzone konference (4. díl): Si připravíte? – o. Ján Buc **9:00** Počasí [P] **9:05** Biblická studna: S Janem Roskovcem **10:10** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Jaroslav Vrbenský **10:21** V pohorách po horách: Vír – Via ferrata (Drahanská vrchovina) **10:35** Průplav Božího přání **11:15** Poutníci času: S Petrem Janem Juračkou **11:35** Počasí **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z chrámu

Prozřetelnosti Boží v Šenově **13:20** V pohorách po horách: Klokočské skály **13:30** Sekvoj na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Za obzorem: Ladislav Špaček **14:30** Počasí **14:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (167. díl): Musica Folklorica **16:00** Klapka: S Petrem Francánem **17:05** Církev za oponou: Křesťanské hodnoty **17:20** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **17:50** Počasí **18:00** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Cizoložnice **18:15** Noemova Archa **19:05** Vezmi a čti: Červen 2022 **19:20** Groteský Bustera Keatona: Frigo staví dům **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:15** Kulatý stůl: Rodinné farmy **21:35** Metr od Svatosti (2. díl) **22:05** Za obzorem: Ladislav Špaček **22:35** Poletuchy: Na skok do Lednice **23:20** Harfa Noemova: Josef Špaček hraje sólo **23:50** Outdoor Films s Jiřím Kráčalíkem (38. díl): Nepál – zemětřesení na vlastní kůži **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 23. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (56. díl): Stanislav Juránek – politik a brněnský patriot **6:25** Kaplani naděje: P. Jiří Barhoň **6:40** Klapka: S Michalem Martínkem **7:40** Zachraňme kostely: Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech **8:05** Sedmihlášky (14. díl): V širém poli studánečka **8:10** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **8:40** Strýček Emu: Divadlo **8:55** Animované biblické příběhy: Milosrdný Samaritán **9:25** Počasí [P] **9:35** Flešbky – Godzone podcast **10:05** Viac ako pieseň (5. díl): Lucia Launerová a pieseň Mój Abba **10:20** Historiky (4. díl): Vo svojom vnútri som sa porovávala s každým **10:30** Lucy Grimble (UK) – koncert: Festival UNITED – Všetin 2019 **11:30** Počasí **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam slavnostní bohoslužby s obřadem benedikce 61. opata břevnovského kláštera **13:30** Gujanská Diana **14:00** Počasí **14:05** Magazín Mary's Meals **14:25** Groteský Bustera Keatona: Frigo na masině **15:45** Hovory z Rekovic: Petr Marek **16:05** Doma aj za humnami: Rožnovské slavnosti 2015 **17:05** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Jaroslav Vrbenský **17:16** Práce jako na kostele **17:35** Poutníci času: S Pavlem Roglem **18:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (2. díl): Jak šťastní jsme: Ježíšovo učení [P] **18:50** Dobrodružství před kamerou (13. díl) **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:15** Hroznolhotské radování (1. díl) [P] **21:50** V pohorách po horách: Čertova kazatelna – Rychlebské hory **22:05** Život Ježíše Krista (2/2) **23:40** Setkání: Antonín Tesařík – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mikulčicích a Archeopark Mikulčice **23:55** Cvrlikání (68. díl): Pětník **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 24. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům (57. díl): Jan Graubner – metropolitní moravský **6:30** Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst! **6:45** Bůh je s námi **8:20** Jak potkávat svět (81. díl): S Hanou Fialovou **9:50** Počasí **10:00** Primiční mše svatá P. Štěpána Jiřího Nováka: Nová Říše, kostel sv. Petra a Pavla [P] **11:40** Počasí **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:00** Muzikanti, hrajte **13:30** Setkání: Pavel Svoboda – kostel svatého Jakuba Většího v Přelouči **13:45** Počasí **13:55** Život Ježíše Krista (2/2) **15:30** Za obzorem: J. G. Mendel, 200. výročí narození **16:05** Hroznolhotské radování (1. díl) **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín (12. díl): S překladatelkou Jarkou Vrbovou **18:00** Sedmihlášky (17. díl): Když pan verbíř **18:05** Animované biblické příběhy: Spravedlivý soudce **18:35** Strýček Emu: Smysly **18:50** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822–1895) **19:15** Svatá Kateřina Sienská **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:15** Svatá země – poslední poutník [P] **21:45** Má vlast: Konopiště **22:35** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blahověření **22:55** Výpravy do divočiny: Do tropů Afriky **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Liturgická čtení

Neděle 10. 7. – 15. neděle

v mezidobí

1. čt.: Dt 30,10–14

Ž 69(68),14+17.30–31.36ab+37

Odp.: srov. 33 (*Hleďte, ubožáci, Hospodina a pookřejte v srdci.*)

2. čt.: Kol 1,15–20

Ev.: Lk 10,25–37

Pondělí 11. 7. – svátek

sv. Benedikta

1. čt.: Př 2,1–9

Ž 34(33),2–3a.3b–4.5–6.7–8

Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)

Ev.: Mt 19,27–29

Úterý 12. 7. – ferie

1. čt.: Iz 7,1–9

Ž 48(47),2–3a.3b–4.5–6.7–8

Odp.: srov. 9d (*Bůh dává věčné trvání svému městu.*)

Ev.: Mt 11,20–24

Středa 13. 7. – nezávazná

památka sv. Jindřicha

1. čt.: Iz 10,5–7.13–16

Ž 94(93),5–6.7–8.9–10.14–15

Odp.: 14a (*Hospodin nezavrhně svůj národ.*)

Ev.: Mt 11,25–27

Čtvrtek 14. 7. – nezávazná

památka bl. Hroznaty nebo

sv. Kamila de Lellis (v plzeňské diecézi: svátek bl. Hroznaty)

1. čt.: Iz 26,7–9.12.16–19

Ž 102(101),13–14ab+15.16–18.19–21

Odp.: 20b (*Hospodin popatřil z nebe na zem.*)

Ev.: Mt 11,28–30

Pátek 15. 7. – památka

sv. Bonaventury

1. čt.: Iz 38,1–6.21–22.7–8

Iz 38,10.11.12abcd.16

Odp.: srov. 17b (*Ty, Hospodine, jsi zachránil mou duši, aby nezahynula.*)

Ev.: Mt 12,1–8

Sobota 16. 7. – nezávazná

památka Panny Marie

Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Mich 2,1–5

Ž 10(9B),1–2.3–4ab.7–8ab.14

Odp.: 12b (*Nezapomínej na chudáky, Hospodine!*)

Ev.: Mt 12,14–21



Programové tipy TV LUX od 11. 7. 2022 do 17. 7. 2022

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA. Viac informácií na www.tvlux.sk

Pondelok 11. 7. o 20:15 hod.:

Povolanie laik: Pripravený stále (dokument)

Ján Uhnák napriek neľahkému životnému osudu a pokročilému veku prináša Pána Ježiša v Eucharistii chorým a starým v bratislavskej farnosti Kráľovnej rodiny.

Utorok 12. 7. o 17:00 hod.:

Návrat domov (dokument)

Po porážke Islamského štátu v Iraku sa rodina Valida a Alice vracia do ich zničeného domu. Chcú začať nový život, lenže nič už nie je tak, ako predtým. Napriek ťažkým ranám ale dokáže táto rodina asýrskych kresťanov odpustiť a uchovať si vieru.

Streda 13. 7. o 16:05 hod.:

Svätci zo Skalky

Svätí Andrej-Svorad a Beňadik posvätili Skalku svojimi obetami a modlitbami. Aj o 1000 rokov neskôr je svedectvo života svätých pustevníkov stále aktuálne a živé.

Štvrtok 14. 7. o 20:00 hod.:

Katechéza (Povolání k svätosti)

Prípravné katechézy k Svetovému stretnutiu rodín s dp. Marošom Lovičom.

Piatok 15. 7. o 16:05 hod.:

Sedem svätých (dokument)

Časozberný audiovizuálny dokument o vzniku, inštalácii a posviacke sóch siedmich svätých.

Sobota 16. 7. o 20:30 hod.:

Oslobodenie kontinentu

(Ján Pavol II. a pád komunizmu)

(dokument)

Dokument ponúka široký záber dejinných udalostí počas 2. svetovej vojny a po nej predovšetkým v strednej a východnej Európe.

Nedeľa 17. 7. o 15:30 hod.:

ÁNO? – sólo pre dvoch

Komorné tanečné divadlo o krehkosti manželstva.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. ČERVENCE 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 7.		PO 11. 7.		ÚT 12. 7.		ST 13. 7.		ČT 14. 7.		PÁ 15. 7.		SO 16. 7.	
Antifona	1028	1148	1754	1975	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1734	1953	1122	1247
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1426	1602	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1734	1953	1123	1248
Antifony	1030	1149	1756	1976	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	813	914	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1756	1977	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1735	1954	1126	1251
Antifona k Zach. kantiku	704	795	1427	1603	1065	1186	1080	1202	1429	1605	1735	1954	1431	1607
Prosby	1033	1153	1757	1977	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1724	1943	1126	1252
Závěrečná modlitba	704	795	1427	1603	1065	1187	1428	1604	1429	1605	1430	1607	1431	1607
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	792	890	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1759	1979	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	704	795	1427	1603	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 9. 7.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1426	1602	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1736	1955
Antifony	1025	1144	1040	1159	1761	1981	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1761	1982	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1763	1983	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1737	1956
Ant. ke kant. P. M.	704	794	705	795	1427	1603	1074	1196	1090	1212	1429	1605	1737	1956
Prosby	1028	1147	1043	1163	1764	1984	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1731	1950
Záv. modlitba	704	795	704	795	1427	1603	1075	1196	1428	1604	1429	1605	1430	1607
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Pondelok 18. 7. o 20:15 hod.:

Povolanie laik: Otláčky času (dokument)

V ďalšom diele z dokumentárneho cyklu Povolanie laik: Otláčky času spoznáme tohto vzácného a pokorného človeka nielen z pohľadu jeho práce, ale predovšetkým jeho svedectvo hlbokého veriaceho človeka...

Utorok 19. 7. o 17:00 hod.:

India – kráčaeme vpred (dokument)

Dokument rozpráva o histórii i súčasnosti kresťanov žijúcich v exotickom prostredí jedného zo štátov Indie. Sústreďuje sa na niektoré aspekty ich života, ktoré predstavujú závažné problémy, ale ponúkajú aj nádej a motiváciu do budúcnosti.

Streda 20. 7. o 17:30 hod.: ÁNO? – sólo pre dvoch

Komorné tanečné divadlo o krehkosti manželstva.

Štvrtok 21. 7. o 16:35 hod.:

Život v Turkane (dokument)

Krátky dokument o projektoch eRka. Turkana je polopúštna ob-

lasť na severozápade Kene. Rozvoj do zabudnutého regiónu prichádza len veľmi pomaly.

Piatok 22. 7. o 16:05 hod.:

Križovatka v Příchovicích (dokument)

Dokumentárny film o Interdiecéznom centre života mládeže v Příchovicích.

Sobota 23. 7. o 20:30 hod.: Matka Cabrini (dokument)

Dokumentárny film o živote a misijnom pôsobení sv. Františky Cabrini – Matky vystaňovalcov. Táto reholná sestra mala výnimočne hlbokú úctu k Božskému Srdcu Ježišovmu.

Nedeľa 24. 7. o 20:35 hod.:

Spojenie vierou (Samuel Trizuljak)

Samuel Trizuljak svoje štúdium absolvoval na Oxforde i Cambridge. V relácii Spojenie vierou zodpovie, aké je to byť študentom na prestížnych univerzitách a udržať si pritom živú vieru. Tiež predstavi aj svoju knižnú publikáciu, v ktorej zhrnul užitočné rady pre všetkých študentov.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

16. – 23. ČERVENCE 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 7.		PO 18. 7.		ÚT 19. 7.		ST 20. 7.		ČT 21. 7.		PÁ 22. 7.		SO 23. 7.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1197	1329	1768	1990	1768	1990		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1198	1330	1433	1611	1769	1990		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1434	1612	1770	1991		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	813	914	813	914		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1201	1334	1434	1612	1770	1991		
Antifona k Zach. kantiku	706	796	1155	1284	1170	1300	1186	1317	1202	1334	1435	1613	1780	2001		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1202	1334	1771	1992	1771	1992		
Závěrečná modlitba	706	796	1156	1284	1171	1301	1187	1610	1433	1610	1435	1613	1437	1616		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	792	890	792	890		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1773	1994	1773	1994		
Závěrečná modlitba	706	796	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1435	1613	1437	1616		
Nešpory:																
SO 16. 7.																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1207	1340	1435	1613	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1436	1614	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1776	1997	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1211	1344	1436	1614	810	911
Ant. ke kant. P. M.	705	796	706	797	1164	1294	1180	1310	1196	1328	1211	1344	1436	1615	706	797
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1211	1345	1778	2000	811	911
Záv. modlitba	706	796	706	796	1165	1295	1181	1311	1197	1610	1433	1610	1435	1613	707	798
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 17. 7. – 16. neděle

v mezidobí

1. čt.: Gn 18,1–10a

Ž 15(14),2–3a.3b–4.5bc

Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?*)

2. čt.: Kol 1,24–28

Ev.: Lk 10,38–42

Pondělí 18. 7. – ferie

1. čt.: Mich 6,1–4.6–8

Ž 50(49),5–6.8–9.16bc–17.21+23

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Mt 12,38–42

Úterý 19. 7. – ferie

1. čt.: Mich 7,14–15.18–20

Ž 85(84),2–4.5–6.7–8

Odp.: 8a (*Ukaž nám, Pane, své milosrdenství!*)

Ev.: Mt 12,46–50

Středa 20. 7. – nezávazná

památka sv. Apolináře

1. čt.: Jer 1,1.4–10

Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17

Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti, Pane.*)

Ev.: Mt 13,1–9

Čtvrtek 21. 7. – nezávazná

památka sv. Vavřince z Brindisi

1. čt.: Jer 2,1–3.7–8.12–13

Ž 36(35),6–7ab.8–9.10–11

Odp.: 10a (*U tebe, Bože, je pramen života.*)

Ev.: Mt 13,10–17

Pátek 22. 7. – svátek sv. Marie

Magdalény

1. čt.: Pis 3,1–4a

nebo 2 Kor 5,14–17

Ž 63(62),2.3–4.5–6.8–9

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízní, Pane, můj Bože!*)

Ev.: Jan 20,1.11–18

Sobota 23. 7. – svátek sv. Brigity

1. čt.: Gal 2,19–20

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9.10–11

Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Jan 15,1–8

ŽIVOTNÍ OSUDY NOVĚ BLAHOŠLAVENÝCH

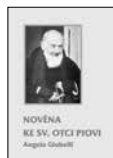


**DOTYK KVĚTEM,
DOTYK TRNEM**
*Libor Rösner • Ilustrace s. M. Felicyta
Sszewczyk*

Tato kniha rozhodně není snadným čtením. Nikoliv proto, že by byla psána příliš učeně, ale kvůli záležitostem, o kterých pojednává. Seznámíte se v ní s osudy deseti sester z kongregace sester sv. Alžběty (blahořečeny 12. 6. 2022), jež všechny našly smrt ve 2. světové válce z rukou vojáků Rudé armády při hájení svého řeholního slibu čistoty, případně při hájení druhých. Je to deset příběhů konfrontace dobra a zla, v nichž mrazí z absence lásky a lidskosti na straně jedné a z jejich přemíry na straně druhé. Nihil obstat dal knize Mons. Martin David, apoštolský administrátor ostravsko-opavské diecéze.

Matice cyrilometodějská s. r. o. pro Kongregaci sester sv. Alžběty • Váz., 138x199 mm, 112 stran, 148 Kč

MODLÍME SE



NOVĚNA KE SV. OTCI PIOVI
*Angelo Giubelli • Z italského přeložil Mgr. Jiří
Gračka*

Každý den nověny ke cti sv. Otce Pia z Pietrelciny obsahuje mj. krátký úryvek z Písma svatého, myšlenku ze světcových dopisů a modlitbu spojenou s konkrétním úmyslem. Brožurku oživuje několik barevných fotografií ze života Otce Pia. Vyšlo s církevním schválením.

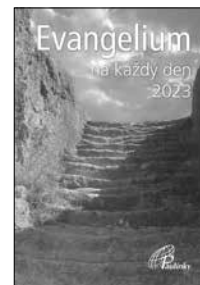
*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Dotisk prvního vydání
Brož., 102x142 mm, 24 stran, 35 Kč*

PRO KAŽDÝ DEN ROKU 2023

EVANGELIUM NA KAŽDÝ DEN 2023
Autor podnětů k rozjímání P. Karel Moravec

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Je zde také vždy odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne. V závěru knížky je uveden mešní řád.

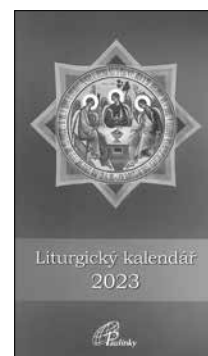
*Paulínky
Brož., 100x145 mm,
488 stran, 129 Kč*



LITURGICKÝ KALENDÁŘ

Praktické vydání liturgického kalendáře na rok 2023 na cestu nebo ke vložení do velkých pracovních diářů či Bibli. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období či svátku.

*Paulínky
Brož., 85x145 mm,
křídový papír,
64 stran, 59 Kč*



Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

2019/12030

TZ



Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc